ЕРОТИКА

У пошуках насолоди

АНГЛІЯ

ФРАНЦІЯ

СВІТОВА ЕРОТИКА

Р Е В Ю

Анонім
ОПОВІДКИ РОСІЙСЬКОГО ПРІАПА
3

Володимир Радченко
У ТЕНЕТАХ СОЛОДКОГО ПОРОКУ
33

Оскар Уайльд
ТЕЛЕНІ
38

Альбер де Рутізі
ОДА ПІХВІ
59

Мухаммед ан-Нафзаві
ФАРДЖ СНИТЬСЯ НА ЩАСТЯ
63

Едуард Селлон
«ВОНА СІЛА МЕНІ НА КОЛІНА»
72

Богдан Жолдак
РАША НАТАША
76

Леа Аїні
БІЛИЙ КОСТЮМ
87

У ПОШУКАХ НАСОЛОДИ

ГЛІЯ ♥ ІЗРАЇЛЬ ♥ РОСІЯ ♥ ТУНІС ♥ УКРАЇНА ♥ ФРАНЦІЯ

ОНОВЛЕНИЙ «ЛЕЛЬ-РЕВЮ» –
ЦЕ ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКА СЕРІЯ
«СВІТОВА ЕРОТИКА»

ОПОВІДКИ РОСІЙСЬКОГО ПРІАПА

Еротичні оповіданнячка Жука, або ж Російського Пріапа, — реальний факт книговидання кінця XIX століття. Хто ж ховався під цими дивними псевдонімами? Дрібний бульварний журналіст? Пописуючий задля заробітку чиновник? Сільський учитель? Недоук-семінарист? Хто його знає...

Та ким би не був невідомий автор цих оповідань, віддамо належне його фантазії, сміливості і жвавості пера.

ФІГЛІ-МІГЛІ У МАЙСТЕРНІ

Хазяйка модної майстерні Пелагея Іванівна Семенова нас, дівчаток-учениць, тримала у великій строгості. Дорослі майстрині мешкали хто де, а ми і вдень, і вночі мусили бути у майстерні.

Усі троє ми були приблизно одного віку, ледве з дитинства вибралися. Напевне пам'ятаю, жодній ще й п'ятнадцяти не виповнилося.

Мене всі називали Оленкою...

Приміщення майстерні складалося з чотирьох кімнат. Одна правила за майстерню, друга — за приймальню, третя — за нашу спальню, а в останній, найбільшій, жила сама Пелагея Іванівна, яку всі іменували мадам Поліною.

Двері усіх кімнат виходили у великий, завжди темний коридор.

Окрім мене, Наталки та Варки у нашій кімнаті мешкав хлопчик Іванко, далекий родич хазяйки, який навчався у народному училищі. Мав він трохи більше тринадцяти років. Це гарненьке, скромне хлоп'я усім нам дуже подобалося, й ми у вільну хвилину прибігали до нього попустувати, посміятися...

У нашій кімнаті стояло лише два ліжка: одне — дерев'яне, широке, а друге — невелике, залізне. На залізному, вузькому, спав Іванко, а ми утрьох — на дерев'яному. На ньому було дуже зручно, воно мало такі розміри, що цілком би вистачило місця й для чотирьох таких, як ми.

Увечері, вкладаючись спати, ми підсміювалися над сором'язливим Ванею.

Хлопчик дуже не любив роздягатись у присутності дівчаток і страшенно при цьому ніяковів.

Інколи, ба навіть частенько, дочекавшись, коли хазяйка позасуває двері у майстерні й укладеться спати, ми, залишившись у самих сорочках, оточували ліжко хлопчика і починали дражнити його.

— Дивись, Ваню, які в мене груденята! — розпочинала Варка, піднімаючи сорочку. — А такий човник, як у мене, бачив? Наталко, покажи йому й свого!

— Вистачить з нього й ваших, — відповідала подруга, трохи закочуючи свою сорочку.

— Та якщо не хочеш показувати спереду, то покажи ззаду! — гмикала Варка. — Ну ж бо!

Якось ми з Варкою закотили Наталчину сорочку іззаду, нахилили її і підштовхнули голою сідничкою до Іванка. Але Наталка вирвалась і навіть трохи образилася на нас.

Іванко мовчав, сопів, намагався відвернутися. Проте перебороти цікавість сили не мав і, невміло прикриваючи п'ятірнею очі, жадібно ловив кожен наш рух...

— Нумо, покажи свою палицю, — просила Варка. — Яка вона в тебе? Мабуть, уже вміє стояти?

— Навряд чи. Він у нього ще маленький, — висловлювала я свій сумнів.

— А ти знаєш, що можна робити й таким маленьким? Знаєш? — допитувалася Варка. — То покажи!

Ми дружно навалювались на Іванка. Стягали з малого ковдру, задирали сорочку й обмацували з голови до п'ят. Хлопчик пручався, ледве не плакав, і тоді ми давали йому спокій.

І такі от забави траплялися в нас досить-таки часто.

Одного разу, одержавши від хазяйки платню, ми вирішили влаштувати у своїй кімнаті вечірку. Накупили різного їдива, солодощів, вина.

Іванко, звичайно, був з нами. Разом з усіма пив вино, через що, напевне, й тримався розкутіше, ніж звичайно.

Тож увечері, коли ми знову заходилися його роздягати, він пручався вже не так сердито, а якось кволо і неохоче.

Вовтузилися ми з ним цього разу на великому ліжку. Роздягли його досить легко, самі звільнилися від одягу й почали бавитися...

Варка заволоділа його знаряддям і взялася розминати своїми пальцями. Ваня крутився, відштовхував нас, але так неохоче, що це нам не заважало. Я тримала його за руку. Наталка припала до його вуст поцілунком і не давала говорити.

Іванко щось мукав, скиглив, але на опір усе це не було схоже...

— Наталко, лягай на спину! — підштовхнула я подружку, й та мовчки лягла горілиць і потягла на себе Іванка...

Ми з Варкою поклали присмирілого хлопчика між Наталчиних стегон і заходилися жартівливо поплескувати нашого дружка по голій сідниці.

— Давай, Ваню, вперед! — говорила я. — Наталка сама захотіла. Знаєш, як це роблять дорослі?

— Не заважай, — раптом промовила Наталка, сильніше притискаючи хлопчика.

Іванко не робив спроби злізти з неї, лежав спокійно з напівзаплющеними очима. Сміх, та й годі!

— Наш Іванко ледар, — сказала Варка, у свою чергу поплескуючи його по сідничці, — ніяк не розпочне. Сором!

Я просилила руку між Іванкових ніг іззаду й намацала... Я щось таки намацала!

— При-и-ибери руку... — через силу промовила Наталка.

Несподівано для всіх Іванко почав робити рухи, наче справжній хлопець!

Наталка притихла і ширше розвела ноги...

— Йой! — скрикнула вона.

— Ти чого? — запитала я, погладжуючи Іванкову спину.

— Йой, дівчатоньки! — знову жалібно простогнала Наталка, згинаючи коліна. — Він... насправді! Щоб я провалилася!

— Облиш! — сказала Варка. Проте сміятися припинила. — Він же так собі... грається.

Ваня і Наталка почали дихати частіше. Дівчина ще вище задерла ноги, а руками схопила його за плечі й притисла до себе. Хлопець запрацював швидше, а потім, вигнувшись, сильно натиснув на Наталку.

— Йой, йой!.. Боляче, дівчатоньки... Він мене... Він мене...

Наталка скрикувала, проте не відпускала Іванка, якого ми з Варкою намагалися стягнути з неї, хоча й не дуже дружно.

— Милесенькі мої!

Ми з Варкою сильніше смикнули хлоп'я, яке чинило опір, за ноги й нарешті стягли з Наталки.

— Він мене проколов! — запричитала Наталка. — Пропала я...

— А навіщо ти йому дозволила? — запитала Варка.

— Так ви з Оленкою самі...

— То виходить, ми з Оленкою винні?

— Годі! — сказала я. — Винен Іванко!

— А й справді! — погодилася Варка. — Хоча Наталка теж добра!

— Так я думала, він грається...

— Відпусти його нарешті, — розсердилася Варка, знімаючи Наталчині руки з шиї хлопчика.

Відчепивши Іванка, ми заходилися лаяти його:

— Ти що, поганець, наробив, га? Як тобі не сором?

— А я нічого не робив...

— Ти, негідник, позбавив її цноти! Як їй тепер бути?

— Не знаю...

— Та тобі за це слід твою штукенцію відірвати!

— Я більше не буду.

Подумавши, Варка сказала:

— Ну, це ми ще побачимо!

Наталка лежала мовчки, поступово заспокоюючись.

— То я піду, — промовив Іванко.

— Іди собі! — зіштовхуючи його з ліжка, промовила Варка. — Геть з нашого ліжка, кнур нещасний! У тебе, мабуть, одне на думці: як би котрусь із дівчат зіпсувати! От піду зараз і скажу хазяйці, що ми далі не працюватимемо у майстерні, тому що ваш Іванко, оцей тихесенький племінничок, проколює нас уночі!

Я розсміялася, Варка — теж, пирснула, сміючись, і Наталка.

— Та я ж нічого, — промимрив Іванко, влаштовуючись на своєму ліжку.

— Гаразд, поговоримо завтра, — сказала я. — А тепер спи, бо гепу наб'ю!

Я загасила лампу і лягла на своє місце, скраєчку. Посередині, як завжди, лежала Наталка, а біля стінки — Варка.

Трохи помовчали, а потім, наче змовившись, ми з Варкою пошепки почали розпитувати Наталку про її відчуття.

— Я думала, що він грається... І мені було добре. А потім... якось бридко стало. Потім... Він тицьнув куди треба. Стало боляче і приємно. І страшно... Та я не думала, що він проширне... а потім стало боляче й дуже солодко. Водночас: і боляче, і солодко... Навіть закортіло... Так закортіло!

— А зараз болить? — поцікавилась я.

— Ні, зовсім перестало.

Ми з Варкою довго заспокоювали Наталку і довго розпитували.

Не знаю, як Варці, а мені дуже чогось закортіло, я ледве заснула... А вночі побачила непристойний сон, неначе Іванко напав на мене у коридорі, а хазяйка б'є його і стягає з моєї спини.

Вдома, у селі, якось я бачила, як мій старший брат розкладав сусідську дівчину в кущах. Тоді я дуже здивувалася, чому вона не кричить і не плаче. А тепер от наснилося таке...

Наступного дня ми всі заспокоїлися й вирішили, що віднині Наталка буде Івановою «дружиною» й інколи він спатиме з нею у нашому ліжку.

Того ж вечора ми вирішили на честь цієї події влаштувати вечірку. Варка сходила за наїдками, цукерками, вином, і ми знову почали бенкетувати.

Іванка з Наталкою ми всадовили поряд, чинно і благородно привітали «молодих», пили за їхнє здоров'я та майбутніх діточок, кричали «гірко», сміялися, лоскотали одне одного, обіймалися, допитувалися в «молодят», кого вони хочуть: хлопчика чи дівчинку — і знову сміялися.

А Наталка безупинно обіймала й цілувала «судженого», притискалася до нього впродовж усього вечора.

Раптом Варка, яка розходилася не на жарт, запропонувала, щоб ми всі були «дружинами» Іванка.

— Так не буває, — розсердилася Наталка.

— А в нас буде! — відповіла я. — Ваню, ти як, згоден?

Той буркнув під ніс щось незрозуміле. Він уже не сахався нас, а лише мовчки сопів і кивав головою.

Варка запропонувала кинути жереб, кому першою лягати з Іванком.

— Мене не рахуйте, — сказала Наталка.

— Тобі й не потрібно, — відповіла Варка. — Ти вже стала його дружиною.

Вона написала на двох аркушиках моє й своє ім'я, згорнула їх і кинула в коробку:

— Тягни!

Я дістала папірець зі своїм ім'ям.

— Тобі першою лягати з ним. Роздягайся! — зажадала Варка.

Я роздяглася, влізла на ліжко й лягла на спину. Варка допомогла роздягнутися Іванкові, й він уже без сторонньої допомоги розташувався на мені. Я розсунула ноги й зігнула їх у колінах. І зразу відчула, що Іванко не забариться.

ВДОВИЧКА

Малюнок Мартіна Ван Меля. Бельгія, 1907

Трапилось це на заміській гулянці, влаштованій у великому багатому маєтку пана Б. — найвідомішого гульвіси і хлібосола, ви його добре знаєте, кузиночко. Столи були накриті просто в саду, замаскований в кущах духовий оркестр без угаву награвав «польку-метелик». Після тривалого обіду, що супроводжувався, як у нас ведеться, щедрою пиятикою, гості розбрелись по старому занедбаному саду, який зачаровував своїм поетичним виглядом: зарослі травою алеї, химерні кам'яні гроти, стилізовані під курені дерев'яні альтанки...

При самому розпалі гуляння раптом нахмарилось небо, і краплі дощу залопотіли по листю. Злива застала мене у жвавій бесіді з приємною особою, яку ви, кузиночко, легко впізнаєте з моєї оповіді: пікантна брюнетка років двадцяти п'яти, повненька, у розмові наче шепелявить і пришіптує. Вона, сердешна, розлучившись зі своїм старенькім чоловіком, жила в становищі солом'яної вдовички, і те, признаюсь, дуже мене хвилювало... Наше знайомство, між іншим, тривало вже кілька років, бував я в них з візитами, іноді проводжав предмет своєї пристрасті на прогулянки, але влаштувати «тет-а-тет» не було приводу. І от нарешті фортуна повернулась до мене найкращим боком.

Отож усі запрошені (і я зі своєю вдовичкою) розбрелись на пошуки усамітнення. Потім захлющив дощ, примусивши мене і мою «візаві» шукати сховку в одній із садових альтанок. Сміючись і обтрушуючись, вбігли ми під гостинну покрівлю і сіли на літній, сплетеній з лози, лаві, яка виявилась саме на двох. Сіли впритул, як дві писанки у великодньому кошику...

«Тепер чи ніколи!» — вирішив я, відчуваючи боком тепло і пругкість її розкішного тіла, та й обняв нашу спільну знайому.

Вона не опиралась. Заохочений тим, я посадив її собі на коліна і, притримуючи одною рукою за талію, другу опустив униз, наче намагаючись зігріти її маленькі ніжки, взуті у вишукані, але геть промоклі черевички. Поступово піднімаючи руку, я відчув м'який шовк тонких панчішок, під якими було тепле пругке тіло.

— Ах, що ви? Як вам не соромно, їй-богу!.. — по-діловому протестувала вона, але не перешкоджала мені добратися до колін, а потім пальцями і долонею гладити її теплі ноги уже вище. Та заважали панталони. Тонка мереживна тканина була перешкодою перед предметом моїх прагнень.

Врешті я впорався з нестерпною перешкодою: шарпнув за якісь тасьомки, і панталони сповзли до черевичків. Моя тремтлива рука вже вільно торкалась її стегон, голубила і лоскотала ніжну пухнасту частину жіночих приваб...

Зоставалась лише легка сукенка, яка вкривала мої ноги таким собі широко розкриленим віялом.

О, як я поривався, ма шер *, зірвати ту останню завісу та проникнути до місця насолоди!

Але прокляття!.. Поблизу залунали голоси, хтось ішов до альтанки.

Вдовичка квапливо зісковзнула з моїх колін і, поправляючи сукню, сіла поряд зі мною, намагаючись прикрити подолом панталони біля своїх ніг.

Я теж поспішив привести себе до ладу.

Повз альтанку пройшли троє молодих ловеласів, навіть не глянувши туди, і зникли за деревами.

Дощ лив як з відра. Цим треба було скористатись. Я швидко пригорнув до себе спокусливу сусідку, посадив її на коліна, перед тим оголивши задню частину її тіла. Сукня вже залишалась тільки спереду і не заважала. Її повні ноги огортали мої панталони.

І знову мій «чортик» вискочив із своєї табатирки... Я вже відчував доторк його голівки до ніжного жіночого тіла... Але ми так захопились, що не помітили якусь парочку, що спинилася за кілька кроків од нас.

Ваша знайома, кузиночко, кинулась була тікати, але я втримав її у своїх обіймах. Потім вона вгомонилась... Парочка, заглянувши в альтанку в пошуку затишного місця, скоро віддалилася. Здавалося, настала бажана мить...

І трапилося зі мною те, що я й тепер згадую, ма шер, з великим соромом.

* Моя люба (*фр.*).

— Що ж ви?.. Швидше! — сердилась, кваплячи мене, збуджена молода жінка, груди якої поривисто здіймались у моїх обіймах, а я танув і танув на її очах. Чорт би його забрав, як це було недоречно! Сподіваюсь... ву компрене муа**, кузиночко...

— Фі... який бридкий!.. — нарешті догадалась вона, зіскакуючи з моїх колін і плутаючись у своїй сукні і в спущених панталонах.

У відповідь на те я знову притяг її до себе, сподіваючись на нове збудження від її тіла, і, звичайно, не помилився.

Поки мої руки голубили її налиті груди і лоскотали між ногами, мій «чортик» повстав і — браво, бравісімо! — перескочив із своєї табатирки в її маленьку шкатулку!.. Екскюзе муа***, кузино, за відвертий вираз...

Признаюсь, мені не зразу вдалося задовольнити ненаситну жагу солом'яної вдовички... З незручної лави ми перебралися на підлогу і розмістились на моїм пальті... Дощ лив без угаву, наставала темна серпнева ніч, і ми, вже не соромлячись, тішилися своїми голими тілами і збуджувалися знову. Вигадували різноманітні пози. Вона ставала рачки, я вискакував їй на спину... Пригадуєте, кузиночко, минулорічний приїзд цирку в Н.? Деякі трюки акторів-балаганників справили на нас із вами живе враження...

Потім я лягав головою до її ніг, обнімаючи її повні литки і торс, і завмирав губами біля її найсмачнішого краєчка. Потім, як акробат, перегинався на руки догори животом, а вона, як ота наїзниця, мадемуазель Лілі, вискакувала зверху і, як скажена, скакала галопом. І нарешті ми обоє знесилили і міцно обнялися...

Зрозуміло, наші стосунки з солом'яною вдовичкою не вичерпалися тією швидкоплинною зустріччю в альтанці. Сходилися ми ще не раз... Але оте побачення в альтанці — як і ще одне, на горищі тітчиного дому... пригадуєте, кузиночко?.. — закарбувалось у моїй пам'яті на все життя.

З російської переклав Андрій М'ястківський

** Ви розумієте мене (*фр.*).
*** Пробачте мені (*фр.*).

В КУПАЛЬНІ

Малюнок Мартіна Ван Меля. Бельгія, 1907

Стояв спекотний липневий день. Спека опополудні сягала небувалої сили. Знеможені, розімлілі від жари мешканці губернського міста Н. валялись напівголі в затінках веранд, у холодку під садовими деревами, навіть під рясними кущами порічок.

Здавалося, ніщо не могло вгамувати пекельної духоти. Газована вода, яку поважно називали «зельтерською», остуджувала ненадовго.

У таке от пекло потрапив Григорій Петрович Первухін, студент-залізничник, прибувши в наше місто в нагальній справі, що торкалась його практики на Н-ській залізниці.

Цілий день пролежав він у тісному й задушному номері готелю. Спробував був освіжитись у хирному, запорошеному садочку, що ріс при будинку, але, наковтавшись пилюки та обліпившись павутиною, повернувся в кімнату, опустив на вікнах штори, роздягся догола і сів при відчиненім вікні.

— Ні, більше терпіти неможливо. Треба скупатися в холодній ванні, та чи є вона в цій халабуді?

Він подзвонив. З'явився лакей і тільки посміхнувся, почувши про ванну:

— Навіщо ж її тримати? Я вже п'ять років тут служу, і ви перший заговорили про ванну. В нас народ простий — взимку йде до лазні, а влітку на річку. Воно й дешевше, і менше клопоту. Та й поплавати веселіше, попірнати на волі. А коли вам жарко, то чому б не піти в купальню? Вона в нас велика і навіть досить чиста...

«І чому ж я сам про це не згадав?» — подумав Первухін і спитав, як пройти до купальні. Швидко одягся, загорнув чисте готельне простирадло, білизну і рушив у дорогу.

Добиратись було недовго. Пройшовши одну вулицю і звернувши ліворуч, почав спускатися до

річки Мурашки, тепер нікудишньої, але при весняній повені і при зливах вона ставала бурхливим потоком. З віддалі повіяло приємною прохолодою, стало вільніше дихати, полегшав крок — і за кілька хвилин Первухін був у купальні, у великій, неохайній на вигляд будівлі. З неї виходили вже скупані з вузликами, з кошиками та з мокрим волоссям.

Сплативши в касу належну суму, Первухін пішов за провожатим.

Узявши на защіпку двері, студент квапливо роздягся і, щоб охолонути, сів на лаву, склавши на грудях руки, задоволено оглянув своє молоде, ще не зношене тіло, погладив себе попід пахвами та між ногами.

В сусідньому номері лунали веселі жіночі голоси, хлюпотіла вода, тупотіли босі ніжки. Очевидно, там, за дощаною стіною, була жіноча купальня.

Охолонувши як належить, юнак підійшов до краю помосту, став на перший східець, потім занурив ноги у воду і, здригнувшись від холоду, швидко пірнув з головою. Побув у воді не більш як чверть години. Цілком освіжившись і відпочивши від спеки, він піднімався східцями... В ту хвилину й привернув його увагу веселий дівочий регіт за стіною. Підбадьореним Первухіним оволоділа цікавість... Поглянувши на стіну, він зразу ж помітив на висоті людського зросту, певне, навмисно зроблену дірочку.

Підступив до неї і притулився оком...

В сусідній купальні бавилась гарненька дівчина — струнка, ніжно-рожева, ще не зовсім розвинута, з пругкими стоячими персами. Хлюпалась у воді, як дитя, бризкала з долонь на подругу, яка купалася з нею. Вона то вистрибувала на поміст, тікаючи від подруги, то хапала її за шию, і вони разом пірнали...

Виходячи на поміст, дівчина доконче мала повернутися обличчям до Первухіна. Не одриваючись од дірочки, він милувався тим дивом, бачив, як пустунка граційно вигиналась, вижмакуючи воду із густих кіс, бачив її перса — пругкі, як м'ячики, вони здригались і злегка хилитались. Юнак споглядав чарівний, наче викарбуваний з мармуру живіт, стрункі стегна і гарні ніжки з рожевими нігтиками. І цілком зачарувала й затуманила його бідну голову грядочка темного пушку, що притаїлася внизу живота між ніжками. Первухін напружив усю свою увагу, захоплено розглядав у тому пуховому затінку вузеньку щілинку між нижніх губок, ледь розтулених, наче для поцілунку.

Пройнятий тим видивом, студент зовсім не помітив, що відбувається з ним самим, — його «незваний гість», швидко збільшуючись в об'ємі, піднявся голівкою вгору, наче не відаючи меж своєї снаги, набув майже вертикальної постави.

А пустунка тим часом розсунула точені ніжки і пальчиками розтулила нижні губки.

— Пашо! — гукнула вона до подруги, яка ще хлюпалася у воді. — А глянь-но сюди! Ой, що я тобі покажу!..

І тут студент став свідком того, як та Паша, пишна, соковита брюнетка років двадцяти п'яти, миттю вискочила з води, міцно обняла дівчину і звалила її на поміст. Навалившись на подругу, яка жартівливо захищалася, вона взялась жорстко тертися своїм пишним тілом об античну фігурку.

Пустунка реготала, а Паша розпалювалась, вся тріпотіла, як упіймана на гачок рибина.

Первухін не міг встояти у своїй схованці — він похитувався від хвилювання, зблід, але не одривавсь од дірочки.

А юна красуня, задоволена запалом подруги і сама не менш збуджена, стискала її в обіймах своїми чарівними ніжками. Нарешті дівчата встали з килимка і ліниво рушили до води. Первухін спостерігав, як вони полоскали свої розпашілі обличчя (і не тільки), а потім пішли одягатись...

Одягався й студент. Кваплячись, він од хвилювання не потрапляв ногами й руками куди слід. Не встиг навіть причесатися, тільки натяг на голову кашкет і вибіг із номера. Дівчат уже не побачив.

Зате біля входу його зустрів недавній провідник. На його обличчі блукала лукава посмішка. Ніби він щось знав, про щось догадувався.

— Скажи-но, братику, — звернувся до нього Григорій Петрович, озирнувшись, — що це за панночки пустували в купальні?

— А що — сподобались? — посміхнувся молодий служник.

Довелося Первухіну ще раз тицьнути йому невеличкого хабаря.

— Та, котра при тілі, — Паша, їхня покоївка, — доповів хлопець.

— Ти кажи, дурню, хто в о н а!

— Вона? — здивувався служик. — Ясно хто! Купріянова вона. Найбагатші в окрузі купці — Купріянови. А вона — їхня дочка, Маруся. На виданні вже панночка...

Ті відомості вмить отверезили Первухіна. Він зітхнув і, загрібаючи чобітьми дорожню пилюку, пішов до готелю.

Спека в місті Н. ставала ще нестерпнішою.

З російської переклав
Андрій М'ястківський

РІЗДВЯНА КАЗКА

Малюнок Мартіна Ван Меля. Бельгія, 1907

Вечір. Зимова хурделиця виє в димарі, у грубці потріскують дрова. Сиджу я, убогий сільський учитель, за перекошеним столиком. Важкі думи гнітять голову... І є про що подумати доброму молодцеві! Уже третій місяць живу в глухому селі на жалуванні в сімнадцять рублів тридцять п'ять копійок за місяць. А скільки рожевих надій було місяців чотири тому, коли закінчував семінарію... Скільки уявляв собі чудових картин!

Чадить і гасне лампа. По стінах, по постелі бігають примарні тіні... Нудьга.

Що ж... Нічого більше не залишається, як перехреститись і влягтися в свою жорстку постіль біля холонучої грубки.

Замружую очі, щоб не бачити, як гасне лампа, затуляю вуха, щоб не чути кроків сторожа та його набридливої тріскачки.

Ні, не заснути...

Аж раптом... Наче легіт пролинув у кімнаті. Розмружую очі і... о жах! Із давно охололого самовара виривається полум'я, і якась безформна страшна фігура повисає в повітрі...

— Не бійся мене, — сказала вона бридким рипучим голосом. — Я не вчиню тобі зла. Я — джин, добрий джин. Пролітаючи мимо, я збагнув твої думки і зупинився, щоб помогти тобі. Отож дарую тобі сталевий чорний перстень з печаткою і знаками на ньому. Перстень дасть тобі все, що захочеш, тільки поклади палець на печатку і задумай: «Я хочу те і те...» — і все збудеться! А зараз спокійно спи. Завтра ти побачиш на пальці своє щастя. Прощавай!

Голос замовк, і розвіялася жаска пляма, а я ще довго тремтів од страху, не міг заспокоїтись. Тільки вдосвіта вдалося сяк-так задрімати.

Прокинувся зі сходом сонця. Розвіялись нічні фантазії... «О, якби той сон та здійснився», — подумав я. Але що це? О!..

Умиваючись, я відчув на руці якусь перешкоду, обережно глянув. На підмізиннім пальці правої руки заблищав гладенький чорний перстень з печаткою і якимись знаками. Виходить, то був не сон... Спробував стягти перстень — не зміг, наче він приріс до пальця... Збожеволіти можна!.. Згадались джинові слова: «Коли чогось захочеш, поклади палець на печатку — і задумай...»

Що ж, спробую!

Нашвидку вмившись, поклав палець на клеймо і тихо проказав: «Хочу бути вродливим!» І — до дзеркала... Хто це? Я чи не я? На мене дивився дуже гарний мужчина років двадцяти п'яти. Невже правда?.. Ану ще: «Хочу смачного сніданку!»

Шурхіт примусив мене озирнутись. На столі з'явились тарелі з різними стравами, закусками, напоями. Не повірив своїм очам. Все ж, сівши за стіл, узявся куштувати все те. Дива, та й годі! Пречудова кухня. Що запахи, що смак — і пером не опишеш.

Смачно поснідав, посмакував лікерами і з насолодою розлігся на тапчані.

«Тепер не завадило б і дівчину... Хоч би оту Катьку з мого класу. В неї вже розвинуті груди. А яка вона миленька... Краса! Цікаво, чи густий у неї пушок між ніжками?»

При тій думці стиснув рукою свій затверділий пагорб. Чи не спробувати?..

Намацав пальцем печатку і проказав:

— Хочу, щоб зараз прийшла Катька.

Гм... І тієї ж хвилини хтось постукав у двері. Я підвівся, застебнув штани, відчинив. На порозі стояла Катька.

— Чого ти?

— Мене послали до вас прибрати в кімнаті.

— Заходь, заходь!

Обнявши дівчину, я підвів її до столу.

— Спершу поснідай. Сідай. Бери, що тобі до смаку.

Я взявся її пригощати, умовляючи не соромитись

та куштувати всього — консервів, маринадів, ростбіфа, тістечок, торта, навіть лікеру.

Катька поступово посміливішала... Зі смаком поснідала, випила чашку духмяної кави з лікером.

— Тепер я мушу прибрати у вас, — сказала, встаючи.

— Встигнеш, відпочинь!

Я поклав палець на клеймо і побажав: «Хочу, щоб Катька сама замкнула двері, сама роздяглась і попросила мене порушити її плівку».

І вона, повернувшись до мене, промовила:

— Кажете, відпочити. А від чого? Я ще нічого не робила. І ви... не робили.

— А хочеш?

— Авжеж. Хочу... з вами.

— Що ти хочеш?

— Поспати з вами.

— Голою?

— Ну, так...

— А ти ще ні з ким не спала?

— Ні.

— А знаєш, як спати з мужчиною?

— Чула.

Я притяг її до себе на коліна і поцілував у щічку. Вона обняла мене за шию, і я впився в її напіврозтулені губки.

— Почекайте, я замкну двері.

В мене навіть руки затремтіли від нетерплячки.

— Ходімо, ходімо на ліжко!

— Ой, які ви нетерплячі... — зітхнула Катька. — Дайте ж роздягтися...

З невимовною насолодою я поміг Катьці роздягтись. І ми вже лежали голі під ще не охололою ковдрою...

А потім... потім пройнялась повільним поскрипуванням ліжка кімната, те скрипіння ставало навіть бурхливим. Джин сказав правду — я знайшов на пальці своє щастя!

Віддихавшись, щасливий і притомлений, я цілував рожеві Катьчині щічки.

— Боляче?

— Трішки спочатку, а потім...

— І добре було?

— Ду-у-же! Солодко...

— А раніше з тобою таке траплялося?

— Траплялось... Але не так солодко.

— Ти ж ні з ким не спала?

— Ні, не спала. Був один хлопчина. Він язиком мені сюську лизав.

— А ти?

— А я його рукою... Дуже вже він просив.

— І ще чогось просив?

— О, ще й скільки! Але я йому не давала і не даю.

— Той хлопець старший за тебе?

— Йому шістнадцять і мені шістнадцять.

— Катенько, а зараз тобі болить?

— Ні, а що?

— Я ще хочу.

— А якщо буде гірше?

— Не буде. А ти хочеш?

— Не знаю...

Цього разу ми все робили не так квапливо, було солодше, ніж першого разу.

Потім я ще і ще цілував свою Катеньку і голубив. Час летів як на крилах.

Не дуже мені хотілось розлучатися з моєю втіхою, але настала пора йти до школи. Я приклав палець до персня і задумав: «Хочу, щоб Катька заспокоїлась, одяглась і пішла, забувши все, що трапилось».

І Катюша справді вийшла. Тієї ж хвилини лунко постукали в двері.

— Вставайте, пане! — кричав хтось кухарчиним голосом. — Вставайте, бо й обідню проспите!

Атож, голос у моєї Марфи огидний, як у джина. Що ж, треба вставати і збиратися до школи.

З російської переклав
Андрій М'ястківський

ДОСТИГЛИЙ ПЛІД — І ПРОСТО З ГІЛКИ

Малюнок Мартіна Ван Меля. Бельгія, 1907

Атож, панове, губернія наша — воістину квітучий сад, — любив приказувати ще нестарий поміщик Загогулін. — Забаг покуштувати свіжого яблучка — бери просто з гілки. Справді, панове, є таке, що само в руки проситься. Взяти хоча б минулий неврожайний рік...

Тут він підкрутив м'які гусарські вуса й обвів усіх навколо лукавим багатозначним поглядом. У відповідь на обличчях приятелів з'явились усмішки, а молодий чиновник для особливих доручень при його превосходительстві губернаторі не стримався — навіть пирснув у кулак.

— Неврожайний? Це у вас, люб'язний Модесте Івановичу? Даруйте-с... — заговорили всі одночасно. — Кому-кому, а вам гріх Бога гнівити! Ви, певне, жодної спіднички в окрузі не прогавили.

— Ой не кажіть, панове!.. — Загогулін миттю перехилив чарку горілки, і наче легкий смуток відбився на його завжди приємному рум'яному обличчі. — Такий убогий, що й згадувати не хочеться. Повірте, я тричі в запій пускався. Та й самі поміркуйте, панове, як то воно цілий рік живитися залежаними фруктами... Га?

— Залежаними? — спитав присяжний повірений Брандишкін. — Побійтеся Бога, Модесте Івановичу, це Марія Миколаївна — залежаний фрукт? Красуня, богиня...

— А Дунька-єгерка? — підкинув хтось іззаду. — Кров з молоком дівка!..

— А Земфіра, яку ви вкрали в таборі?..

Чи, нарешті, Євлампія Павлівна?!— невдоволено вигукнув чиновник для особливих доручень, який був давно закоханий у доньку шевських справ майстра Єремєєва.

Але Загогулін уперто стояв на своєму:

— Залежаний чи надкушений фруктик — для мене все одно-с. А врешті, панове...

І Загогулін знову визивно оглянув своїх приятелів. Компанія зразу ж зсунулась тісніше.

— Минулої весни, — по-змовницьки вів далі Модест Іванович, — довідався я, що сусіди прийняли нову покоївку. Самі розумієте, що я негайно виїхав на «рекогносцировку». І така, доповім вам, виявилася полунична зі сметанкою, що віддай усе — і мало! Русявочка десь років біля двадцяти. Не висока і не низенька — середня, як належить. В міру повна, рум'яна, складена на диво! Вабливий пуп'янок — виняткова скромність і невинність. І почав я помалу до неї підступатися. Вона, звичайно, не цілком розуміє, до чого йдеться, відбувається сміхом. Став настирливішим — шепочу палкі слова, а там і обніму напругий стан її, наче жартома, ущипну одне з білих, як піна, персів, що випинаються з-за низького корсета її літньої сукенки.

— Ах, що ви?.. Їй-богу, безсоромник! — спалахує вона і вислизає з обіймів, але довго не гнівається. Видно, її вже починало інстинктивно тягти до чоловічої статі, але далі від поцілунків та обіймів — ні-ні...

Не хотілося псувати справу зайвим поспіхом, грішми ж узяти те дівчисько годі було й думати. Зоставалося лише чекати щасливого випадку. І от... Якось увечері сиджу з нею у дворі на лаві під листатою липою, шепочу солодкі слова та метикую, як би краще підступитися до діла.

— Ой, жаба! — раптом перелякано скрикнула дівчина і навіть зблідла.

А вона, треба вам сказати, страшенно боялася жаб.

— Де, люба моя?

— Онде, он! — показує на сіру квакушку, що стрибала до нашої лави.

І я в свою чергу злякано кричу:

— Ой леле!.. А друга жаба вам під сукенку стрибнула!..

Вона квапливо піднімає край своєї рожевої сукні, показуючи гарні черевички і чорні панчішки, а вище біліє в сутіні повна струнка нога — просто «натюрель»... А панталонів не видно.

— От, от! — кажу, турманом скочуючись на землю і припадаючи до її ніг. Цілую, голублю ті ноги вище колін, насолоджуючись їхньою пишністю і напругою. В той же час мої тремтячі руки нетерпляче піднімаються вище, оголюючи розкішні форми молодого жіночого тіла. І вже моя голова, мої палаючі щоки під сукнею сутикаються з її стегнами. Нарешті добираюся до того місця, де вони сходяться, утворюючи ніжний, вкритий густим волоссям горбочок. Цілую його з пристрастю, на яку здатен здоровий і вже розпалений мужчина, упиваюся тим ароматом, приємнішим за всі парфуми.

Спершу Маша геть розгубилась. Їй і приємні були мої ласки, але вона соромилася своєї наготи. Останнє почуття таки переважило, тому вона старалась затулитися сукнею, але це їй не вдавалось, бо краї сукні були в моїх руках.

Її рухи мені дуже заважали, додавала незручності й вузька, без спинки, лава.

Я, як і до того, стояв навколішки і палав бажанням, не випускав з обіймів голого тіла, яке вже торкалось моєї напруженої крайньої плоті... Але, Боже, як заважали її ноги! Я намагався підняти їх собі на плечі, та поки беру одну, стараюся покласти й утримати, друга нога вперто сповзає.

— Машо! Де ти там запропала?! — раптом лунає роздратований голос бабусі й руйнує ту ідилію.

Маша відчайдушним зусиллям зривається з моїх колін і, поспіхом обсмикуючи сукенку, стрілою мчить на поклик. Я залишаюся ні з чим, хоча блаженство було таке близьке, таке можливе!..

Спати, звичайно, я не міг — уявляв собі розкішне дівоче тіло і горів невгамовною жагою. Нашвидку одягтися було справою одної хвилини, а за другою я вже стояв під вікном першого поверху, де була її кімната.

Крізь шиби нічого не видно, хоч убий! Пробував одчинити вікно — до краю не піддалось. Крізь щілину просунув голову. Бачу: при протилежній стіні

щось біліє... Вона чи не вона?.. А що, як мене впіймають, вважаючи за злодія? Але ж я, на щастя, мешкаю в цьому дворі і теж на першому поверсі — можна послатися на помилку чи, в крайньому разі, на Бахуса... Ет, що буде, те буде, — думаю і намагаюся щось не втрутити, лізучи у вікно, потім тихо прямую в сутінках до білого предмета. Це справді була вона — предмет моєї пристрасті. Вона спала на тапчані в самій сорочці, оторроченій дешевим мереживом. Ковдра геть сповзла на підлогу. Та й сорочка, як виявилось, прикривала тіло лише наполовину. І яке тіло... М-м-м!.. Розкішне, так і пашить здоров'ям. Біля коміра сорочка розстебнулась, і повні перса вільно дихали в просторі. Сорочкою була прикрита тільки одна нога і лише до коліна. Друга ж, повна, біла, напівзігнута, була зовсім гола... Права рука лежала на грудях, наче притискала уявного щасливця. Друга спочивала вздовж тіла.

Одне слово, було від чого очманіти і розгорітись навіть кам'яному! Але мені хотілося, як ото знавцеві дорогих вин, пити келих насолоди повільно, смакувати кожен ковток.

Я спершу відкинув поділ сорочки і в світанковому присмерку замилувався пишними формами молодої вродливої дівчини, яку сподівався за кілька хвилин зробити жінкою.

Звільнив себе від одягу, потім вкляк навколішки між її напіврозкиданих ніг і тільки тоді став упиватись повним солодощів розкішним тілом. Гладив її пругкі з атласною шкірою ноги, цілував їх, тиснувся гарячими губами до тієї таємничої частини жіночого тіла, яка дарує море насолоди, голубив язиком кожен, м'який, як пух, волосочок. Але Маша ще спала!

Далі терпіти бракувало сил, і я рішуче взявся до діла. Націливши нетерплячою рукою свій твердий ріжок в її щілину, я відчув його дотик до жіночого тіла, і в ту мить Маша прокинулась. Зупинила свій здивований погляд на мені і заметалась.

— Люба моя!.. Це ж я!.. Не бійся, нічого поганого

не буде. Тобі самій стане приємно, — квапливо заспокоював я і водночас затискував її руки, які відштовхували мене.

Тепер я сміливо проник на її груди, цілував їх, шию, і очі, і розтулені для крику уста. Мій ріг, здолавши зовнішню перешкоду, судомним рухом увійшов усередину...

Ще декілька поривистих нетерплячих рухів у теплому, м'якому, але тіснуватому просторі, який ставав усе вологішим, — і мені зробилося так хороше, що я млів у невимовнім блаженстві аж до останньої хвилі цього жертвоприношення Венері.

Зашарівшись, замруживши очі, Маша безпорадно лежала в такій же солодкій млості, як і я, обнімаючи її напругий оголений стан.

— Милий мій!.. — нарешті прошепотіла вона чи то з докором, чи з вдячністю, але я затулив їй уста гарячим поцілунком і перевернув її на бік.

Наші оголені тіла лежали поряд. Мої груди тиснулися до її вільних від сорочки пишних персів, а простягнуті ноги лежали вздовж її гладеньких ніжок.

Невдовзі те положення знову почало мене п'янити. Мій ріжок набував попередньої твердості і, рвучко піднявшись, торкнувся її стегон та низу живота. Просовую туди руку і, злегка лоскочучи дівчину, цілую в уста зі всією пристрастю, на яку здатний. Вона відповідає мені тим самим. Беру її ногу, кладу собі на бік, цілую її всю, починаючи від коліна. Нога кориться моїй волі. Я знову в її ніжних губках. Якісь нерівності приємно лоскочуть там, усередині — і це підсилює жагу. По кількох поривистих рухах мого тіла Маша починає частіше дихати, її ніздрі роздимаються, простягнута нога, на якій я лежу, здригається, а друга притискається до мого боку і в такт моїм рухам то піднімається так, що коліно сягає мого плеча, то опускається нижче, і я, щоб не висковзнути, мушу її притримувати. Нарешті ми обоє завмираємо в солодкій млості, і цього разу — вже одночасно. Без поруху, без звуку лежимо, п'яніючи од випитої чаші насолоди...

Маша отямилася перша. Розмружила очі, які стали м'якші і глибші, хотіла була щось сказати, але, зашарівшись, сховала обличчя на моїх грудях; тільки її руки охопили мене, і стрункі ноги щільніше притислись до моїх, гріли їх своїм теплом. Я теж міцно обняв її — і ми поринули у солодку дрімоту.

Коли я прокинувся, вже стояв ранок. Маша ще спала. На її трохи втомленім обличчі цвіло задоволення, світилася усмішка. Розкішне напівголе тіло молодої жінки при денному світлі було ще спокусливішим, і я не міг милуватися ним спокійно — воно кликало до насолоди.

Сміливою і цього разу владною рукою я звільнив її від усіх покривал. Поклавши її ноги собі на плечі і обхопивши руками повні стегна, я посунувся на колінах по змоченому ще вогкими плямами простирадлу до її спокусливого торса.

Маша вже прокинулась, лукаво дивилася напіврозплющеними очима, в яких читались пристрасть і цікавість. І коли мій ріг проклав нову борозну в її полі, чарівна селянка спрагло рушила назустріч. Її торс різкими поривами то віддалявся од мене, то все палкіше притискався. Білі ноги миготіли обабіч мого тіла. Маша посилено і переривисто дихала. Її пишні груди аж ходором ходили...

Тапчан під нами відчайдушно скрипів, ладний от-от розсипатись... Ми відчували невимовну насолоду від своєї пристрасті. Збагнувши, що починаю танути, я дужче обняв Машині стегна, наче прагнув цілком злитися з її розкішним тілом. Те, що я звідав тієї ночі, було сильнішим за все, чого зазнав доти.

Так, цього разу насолода була і тривалішою, і більшою. Маша, мабуть, була не проти ще раз повторити, але я вже зморився, та й настав ранок і треба було думати, як вибратися на волю.

— Ось що значить достиглий плід вчасно зірвати з гілки, панове, — закінчив свою оповідку Загогулін. — І кисленько від нього в роті, і солодко... Одне слово — свіжина-с!

З російської переклав Андрій М'ястківський

ВОЛОДИМИР РАДЧЕНКО

ОСКАР УАЙЛЬД: У ТЕНЕТАХ СОЛОДКОГО ПОРОКУ

Видатний англійський письменник Оскар Уайльд, автор всесвітньо відомого «Портрета Доріана Грея» та улюблених казок «Щасливий принц», «Зоряний хлопчик», «Троянда і соловей», відомий також і як учасник одного з найгучніших судових процесів проти гомосексуалізму. Звичайно ж, звинувачував не він, а його.

Народився Оскар Фінгал О'Флаерті Уїлс 16 жовтня 1854 року в Дубліні у родині лікаря-окуліста і письменниці. Мати мріяла про доньку, тож коли і друга дитина виявилася хлопчиком, вона почала наряджати сина дівчинкою.

Навчався Оскар в Оксфорді, де і сформувалась його непересічна дотепність, вишукані манери і своєрідний стиль одягу. Один із його сучасників написав: «Без перебільшення він був найпрекраснішим співбесідником з усіх, які мені зустрічались у житті. Ніхто не міг конкурувати з ним у найдобірнішій компанії. Коли він приходив, уся увага зосереджувалась на ньому, а інших начебто й не існувало».

Замолоду Уайльд був гетеросексуалом, а гомосексуалізм навіть трохи шокував його.

У двадцять один рік він закохався у Флоррі Белкум, та вона вирішила вийти заміж за Брема Стокера, автора «Дракули». Ледве оговтавшись від удару, він почав упадати за вродливою актрисою Ліллі Лангтрі, але знову не мав успіху — та не схотіла зраджувати чоловіка. Є свідчення і про інші Оскарові любовні захоплення, як і про відвідини ним будинків розпусти.

1881 року Оскар познайомився з Констанцією Ллойд, красивою і привітною дівчиною, якій почав писати полум'яні листи. Шалене кохання завершилось 1884 року шлюбом. Медовий місяць вони провели у Парижі й упродовж кількох наступних років не могли насититися своїм почуттям, привівши на

світ двох синів — Сиріла і Вівіана. Батько обожнював дітей, хоча й розумів, що не надто пристосований до сімейного життя.

Достеменно відомо, що підштовхнуло цього блискучого англійця на стезю гомосексуалізму. За однією з версій, він ще в Оксфорді після чергового побачення з повією захворів на сифіліс. Лікувався, як і всі, ртуттю — про це свідчить радикальна зміна кольору зубів, від чого потім Уайльд потерпав. Перед одруженням він пройшов медичне обстеження, й лікарі запевнили його, що обійшлося без наслідків. Проте за два роки він виявив рецидиви і вирішив більше не ділити ліжка з Констанцією. Але природа вимагала свого, й Оскар почав користуватися послугами чоловіків.

Першим «хлопчиком» Уайльда став Роберт Росс, симпатичний сімнадцятилітній юнак, якого письменник зустрів у редакції «Сетердей ньюс». Таке зізнання зробив сам Роберт. Оскару на той час було тридцять два. Їх досить часто бачили разом в італійському ресторанчику. Поєднала чоловіків подібність поглядів, а кохання їхнє було настільки щирим, що вірність йому Росс зберіг до кінця Оскарових днів.

1891 року Уайльд познайомився з двадцятидворічним аристократом лордом Альфредом Дугласом, в якого закохався з першого погляду. Бозі, як його називали рідні та найближчі друзі, судилося стати найбільшою любов'ю в житті Оскара. Він сподобався навіть Констанції.

Бозі мав фіалкові очі й золотаве волосся, пристрасний, імпульсивний характер і романтичні погляди, тобто володів саме такими якостями, якими завжди захоплювався Уайльд. Десь із півроку він ніяк не реагував на упадання Оскара, але потім вони таки перейшли до інтимних стосунків. Найчастіше задовольнялись оральним сексом. На цьому наполягав Бозі, оскільки теж полюбляв хлоп-

чиків і прагнув активної ролі. А взагалі він пізніше зізнавався: «Я робив з ним і дозволяв робити зі мною все те, що робили один з одним хлопчики у Вінчестері або Оксфорді».

Про серйозність Оскарових почуттів свідчить хоча б такий лист:

«Мій любий хлопчику, — писав він, — це справді дивина: я не можу жити без тебе. Думаю про тебе цілими днями, мені не вистачає твоєї витонченості, твоєї молодості, блискучого фехтування жартами, ніжного таланту твоєї фантазії... Яке щастя, що у світі є хтось, кого можна кохати!»

У Лондоні друзі познайомились з напівпрофесійним сутенером Альфредом Тейлором. Він теж мав відповідні нахили й удома полюбляв вбиратись у жіночий одяг. Тейлор почав постачати Уайльдові хлопчиків для розваг з числа дрібних клерків, лакеїв, продавців газет, безробітних. Письменник не лише втішався з ними, а й водив до дорогих столичних ресторанів.

Навколо імен Уайльда і Бозі роїлися скандальні чутки, які, врешті, добряче допекли батька Бозі — восьмого маркіза Куїнсберрі. Він знав про сексуальну орієнтацію сина, проте свою лють спрямував виключно на його коханця. Дійшло до того, що маркіз відправив на адресу клубу, членом якого був знаменитий письменник, листівку з написом: «Оскарові Уайльду, гомосексуалісту».

Тепер розлютився вже Уайльд. Зопалу він вирішив звернутися до суду, звинувативши Куїнсберрі у наклепі. Але той добре підготувався до захисту: найняв загін приватних детективів і платних інформаторів і з їхньою допомогою розшукав багатьох юнаків з числа Оскарових коханців. Зваживши на це, позивач відмовився від подальшого ведення справи.

Друзі радили Уайльдові виїхати з Англії, та він відмовився це зробити. Менше ніж за місяць його було заарештовано — Куїнсберрі зібрав достатньо

доказів для звинувачення Уайльда у сексуальному збоченні.

Перед судом по черзі поставали хлопчики і юнаки, які давали такі, приміром, свідчення:

«Уайльд попросив мене удати, що я — жінка, а він — мій коханець... Зазвичай я сидів у нього на колінах, а він пестив мене, наче дівчину. Двічі або тричі він просив, аби я дозволив йому ввести «це» до мого рота, проте я завжди відмовлявся».

Під час судових слухань з'ясувалося, що майже у кожному випадку все завершувалось обопільною мастурбацією і фелаціо. Активним партнером при цьому завжди був обвинувачений. Безпосереднього злягання практично не відбувалося.

Уайльд змушений був захищати і деякі з власних літературних творів — приміром, «Портрет Доріана Грея», в якому теж вбачали сексуальний підтекст. У цьому зв'язку він виступив із знаменитою промовою:

«Ви запитуєте, що означають слова з вірша: «Кохання, яке не сміє назвати себе вголос»?.. Ідеться, звісно, про наше століття, бо саме наше століття не може або не хоче цього зрозуміти, — це глибоке почуття чоловіка, старшого роками, до молодшого, почуття Давида до Іонофана, почуття, на якому ґрунтується філософія Платона, яке ховається в сонетах Мікеланджело і Шекспіра. Це глибоке духовне почуття, настільки ж чисте, наскільки довершене, воно народжує великі витвори мистецтва, такі, як у Мікеланджело і в Шекспіра; і ці вірші — вони також витвори мистецтва, настільки незрозумілі в наші часи, що от я стою тепер перед судом. Це прекрасне почуття, почуття величне, найблагородніше. Це почуття інтелектуальне, і виникає воно тоді, коли старший наділений інтелектом, а молодшому ще притаманна радість і промениста надія життя. Світ цього не розуміє, світ ганьбить і цькує все, що з ним пов'язане».

Промову зустріли оплесками. І суд присяжних не зміг винести звинувачувальний вирок.

Та опинившись на волі, Уайльд знову відмовився тікати з країни.

Третій процес завершився для письменника трагічно. Його і Тейлора засудили до двох років каторжних робіт. Це було найсуворіше на той час покарання.

Жахливе ув'язнення підірвало як фізичне, так і психічне здоров'я Уайльда. Звільнившись, він під ім'ям Себастьяна Мелмота оселився спочатку у Франції, а потім переїхав до Італії. Попри зусилля родини Куїнсберрі та численних Оскарових друзів, Бозі продовжував зустрічатися з Уайльдом, бував у його домі. Обидва повернулись до давніх уподобань, знову почали бавитися з хлопчиками.

Одного разу, бажаючи повернути Уайльда на шлях істинний, поет Ернст Доусон прихопив його до одного з паризьких борделів. Він сподівався, що в того прокинуться «більш здорові смаки і нахили». Та вийшовши на вулицю, Уайльд промовив:

— Вперше і востаннє впродовж десяти років. Нагадує холодну баранину.

Проте він попрохав Доусона «розповісти про це в Англії», сподіваючись, що це, бодай частково, відновить його репутацію.

На схилі років Оскар Уайльд підсумовував:

— Я був тричі одружений: один раз із жінкою і двічі з чоловіками.

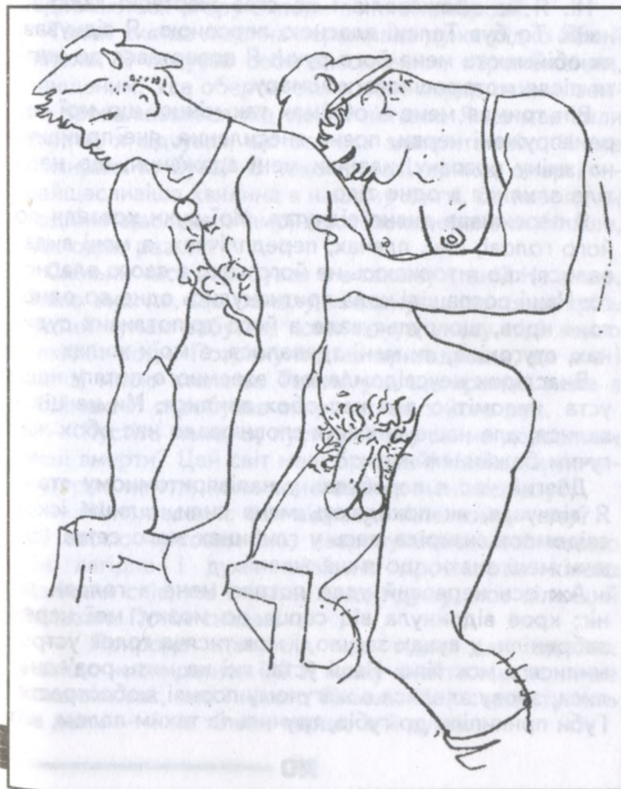
У цьому зізнанні — і глибина його почуття до Роберта Росса та Альфреда Дугласа, і трагізм життя, яке не вписалось у рамки тодішньої суспільної моралі. Помер він 30 листопада 1900 року.

Знаючи історію Оскара Уайльда, інакше сприймаєш і його оповідання «Телені» — не як твір, написаний з метою потішити чи шокувати відвертістю гомосексуальних сцен, а як спробу переконати суспільство у глибині і справжності почуття між представниками однієї статі.

ОСКАР УАЙЛЬД

ТЕЛЕНІ

Малюнок Жана Коктена. Франція, 1947

Я вже перекинув ноги через парапет, сповнений рішучості знайти забуття в цьому каламутному Стіксі, коли раптом чиїсь руки обхопили мене і не дали провалитись у небуття.

— Камілле, душе моя, хлопче мій коханий, чи ви збожеволіли? — пролунав здушений, засапаний голос.

Я марю? Невже це Телені? Мій янгол-охоронець чи мій демон-спокусник? А може, й справді я збожеволів?

Ні. Я не збожеволів і не став жертвою галюцинації. То був Телені власною персоною. Я відчував, як обіймають мене його руки. Я повертався до життя після моторошного кошмару.

Він тримав мене в обіймах так міцно, що мої перенапружені нерви, повне знесилення, яке прийшло на зміну розпачу, навіяли мені враження, що наші тіла злилися в одне тіло.

Я переживав дивне відчуття. Мої руки ковзали по його голові, шиї, плечах, передпліччях, а мені видавалося, що я торкаюсь не його тіла, а свого власного. Наші розпашілі чола притиснулись одне до одного, і кров, що пульсувала в його тріпотливих судинах, стугоніла, як мені здавалося, в моїх жилах.

Внаслідок неусвідомленого взаємного потягу наші уста непомітно для нас обох злилися. Ми не цілувалися, але наше дихання сповнювало нас обох жагучим бажанням жити.

Довгий час я перебував у напівпритомному стані. Я відчував, як покидають мене сили, і лише іскра свідомості жевріла десь у глибинах мого єства, даючи мені знати, що я ще живий.

Аж ось нервовий удар потряс мене з голови до ніг; кров відринула від серця до мозку; мої нерви забриніли, у вухах загуло, і мов тисяча голок устромилися в моє тіло. Наші уста, які на мить роз'єдналися, знову злилися в жагучому пориві любострастя. Губи прикипіли до губів, тручись із таким палом, що

з них бризнула кров, і ця солона роса змішалася, як ото під час святкування подружніх церемоній у первісних племенах, коли шлюбне єднання двох тіл скріплювалося не дитячим причастям ритуального вина, а самою кров'ю.

На якийсь час ми завмерли, поринувши в екстаз, переживаючи після кожного поцілунку все бурхливішу насолоду.

Ті поцілунки розкривали найсокровеннішу суть кохання! Найкраще в нас, найістотніша частина нашого єства піднімалася з глибини душі до уст, як підіймаються вгору випари п'янкої амброзії.

Такий екстаз людина переживає дуже рідко або й ніколи. Я почував себе знесиленим, переможеним, знищеним. Усе оберталося в мене перед очима, земля провалювалася під моїми ногами. Я не мав сили стояти, я відчував, що ось-ось знепритомнію. Чи не помираю я, бува? В такому разі прихід смерті — найщасливіша хвилина в нашому житті, бо навряд чи подібне щасливе очамріння можна пережити більше, ніж один раз...

Скільки часу перебував я в такому стані? Не знаю. Знаю лиш те, що помалу повернувся до тями крізь густий туман забуття, коли почув унизу піді мною плюскіт води. Потроху я став пригадувати, де я є і що зі мною сталося. Телені усе ще тримав мене в обіймах. Я спробував випручатися з його рук.

— Пустіть мене, о, пустіть! Чому ви не дозволили мені вмерти? Цей світ мені бридкий! Навіщо я тягтиму ярмо життя, коли воно вселяє мені відразу?

— Життя вселяє вам відразу? Але чому, чому?

І своєю чужоземною, незрозумілою мені мовою він лагідно і дуже повільно прошепотів кілька магічних слів, які стікали в мою душу, мов цілющий бальзам. Потім сказав:

— Природа створила нас одне для одного. Навіщо ж опиратися їй? Я можу знайти щастя, лише кохаючи вас, вас і нікого більше. Моє серце тужить за вами — і не тільки серце, а й душа.

Зібравши всі сили, я відштовхнув його і відсахнувся від нього.

— Ні, ні! — заперечив я. — Не спокушайте мене понад мої можливості. Краще я помру — не перешкоджайте мені.

— Що ж, нехай! Але ми помремо вдвох. Принаймні смерть не стане нашою розлучницею, і ми нарешті поєднаємося на тому світі, як поєдналася Дантова Франческа зі своїм коханим Паоло.

І Телені розмотав шовковий шарф, у який був закутаний.

— Зв'яжімося, — сказав він, — і стрибаймо в річку.

Дивлячись на нього, я мимохіть затремтів усім тілом. Він такий юний, такий вродливий — і я мав би вбити його! Перед моїм зором постав образ Антіноя, яким я побачив його у перший вечір нашої зустрічі з Телені.

Він туго затягнув шарф навкруг свого стану і наготувався прив'язати другий кінець до мого пояса.

— Підходьте, — сказав він.

Чи мав я право прийняти таку жертву?

— Ні, — відповів я йому. — Треба жити.

— Жити?.. В такому разі...

І Телені замовк, чекаючи моєї відповіді на запитання, яке він не наважився сформулювати цілком. Зрозумівши його німий заклик, я простяг до нього руки.

І мовби злякавшись, що я знову відсахнуся від нього, він пригорнув мене до себе з усією силою свого невтримного жадання.

— Я кохаю вас, — прошепотів він, — кохаю безумно! Я більше не зможу жити без вас.

— І я! — відказав я йому. — І я марно боровся проти своєї пристрасті. Тепер я їй поступаюся, і не боязко, а з палкою надією. Я щасливий поступитися, Телені, щасливий, що належатиму вам, вам одному — і назавжди!

Хрипкий крик вихопився у нього з грудей; його зіниці зблиснули, його жадання перетворилося на

шалений порив; то був порив хижака, що вхопив свою жертву, порив самітного самця, який нарешті знайшов пару. Це було навіть щось більше: душа, яка шарпнулася назустріч іншій душі, несена бурхливим потоком палких почуттів крізь безумне сп'яніння мозку.

Чи можна було назвати хіттю той невгасимий вогонь, який пожирав нас обох? Ми скидалися на зголоднілих тварин, що знайшли собі нарешті багату пашу, ми обіймалися все палкіше, мої пальці пестили його кучеряве волосся, ніжну шкіру на його шиї. Наші ноги переплелися, і його набубнявілий фалос терся об мій, не менш виструнчений і не менш твердий. Стоячи на цьому мосту, огорнутому густим туманом, тулячись один до одного так, щоб торкатися всіма частинами тіла, важко дихаючи і здригаючись від бурхливих струсів, пристрасно обціловуючи і кусаючи один одного, ми, мабуть, скидалися на двох проклятих Богом грішників, які відбувають одвічні муки.

Плин часу зупинився, і, мабуть, ми б і далі виснажували один одного в безумному жаданні, аж поки не збожеволіли б, бо ми таки були на межі божевілля, але випадок — і досить незначний — поклав цьому край.

Старий кеб, стомлений після денних трудів, повертався до свого каретника. Візник куняв на сидінні. Бідолашна шкапа, понуривши голову майже собі між ноги, теж дрімала, заколисувана повільним обертанням оббитих гумою коліс, що котилися по бруківці.

— Їдьмо до мене, — сказав Телені схвильованим і захриплим голосом. — Їдьмо до мене... Ми ляжемо вдвох, — додав він благальним тоном закоханого.

Замість відповіді я міцно потис його руку.

— Ви цього хочете?

— Так, — прошепотів він голосом слабким, мов зітхання.

І Телені зупинив кеб, не без труднощів розбудивши візника, який довго не міг утямити, чого від нього вимагають.

Коли ми сіли в екіпаж, мені раптом сяйнуло, що через кілька хвилин Телені буде моїм, і на цю думку я затремтів з голови до ніг мов під ударом електричного струму.

Я ще не вірив своєму щастю і мусив уголос промовити ці слова: «Телені буде моїм», щоб переконати себе в їхній правдивості. Либонь, він прочитав мої думки, бо вхопив мене за голову обома руками і покрив моє обличчя поцілунками.

Потім, ніби відчувши докори сумління, спитав:

— Ви не жалкуєте, скажіть правду?

— Чого б я мав жалкувати?

— І ви належатимете мені, мені одному?

— Я ніколи не належав і ніколи не належатиму нікому іншому.

— І ви завжди кохатимете мене?

— Завжди!

— Хай ці слова стануть нашою клятвою і запорукою вічної любові, — проголосив Телені.

Після чого обхопив мене обома руками і притис до своїх грудей. Я теж обняв його і в мерехтливому світлі кебних ліхтарів побачив, як спалахнув у його очах вогонь безумної жаги. Уста Телені, висушені спрагою довго стримуваного жадання, благально потяглися до моїх, і ми знову злилися в поцілунку, ще палкішому, якщо це було можливо, ніж перший.

О, спогад про той поцілунок досі обпалює мені губи!

Поцілунок — це щось більше, аніж тілесний контакт, це еманація двох закоханих душ. Але поцілунок потаємний, довгосподіваний, він ще більше насичений почуттям, він — як заборонений плід, він — як розжарена головешка, що підпалює кров.

Поцілунок Телені наелектризував мене, моє піднебіння тішилося його смаком. Навіщо клятва, коли двоє віддаються один одному через такий

поцілунок? Клятва — лише обіцянка уст, і про неї часто забувають. А ось такий поцілунок супроводжуватиме вас до могили.

Отже, наші губи були злиті, а рука Телені тим часом непомітно ковзнула вниз, повільно порозстібала ґудзики моєї ширінки, проникла всередину, розсунула поли сорочки і заволоділа моїм фалосом, набубнявілим і гарячим. Та рука була лагідна, мов ручка дитини, досвідчена, наче рука повії, тверда, як рука вчителя фехтування.

Ми знаємо, що існують люди, більш або менш наділені магнетичною силою. Одні вас притягують, інші — відштовхують. Так і Телені мав — для мене принаймні — щось на зразок месмеричного струму в пальцях. Лише від його дотику я мало не зомлів. Долаючи певну сором'язливість, моя рука наслідувала його приклад, і, мушу признатися, втіха, яку я відчув, коли торкнувся його прутня, була невимовно солодка.

Наші пальці лише злегка погладжували пеніс, але внаслідок перенапруження нервів, унаслідок надмірного збудження сім'яні протоки в нас швидко набухли і переповнилися. Вже через мить гострий біль ухопив мене в тому місці, де прутень з'єднується з тілом, чи десь у крижах, і життєвий сік повільно-повільно став витікати із сім'яних залоз; він досяг луковиці сечового каналу, ввійшов у вузенький прохід і став підійматися ним, як підіймається ртуть у термометрі або розтоплена лава у кратері вулкану. Коли він підійшов до верхівки, щілина розкрилася, розтулилися крихітні губенята, і крізь них бризнула густа біла сметана, але не суцільним струменем, а поштовхами, окремими гарячими сльозинами. І щоразу як така крапля випорскувала назовні, невимовне, нестерпно гостре відчуття утворювалося на кінчиках моїх пальців, у п'ятах, у найглибших клітинах мозку; мій спинний і кістковий мозок, здавалося, почав плавитись; і коли ці різні струмені, струмені крові і струмені нервових імпульсів, зу-

стрілися у фалосі, інструменті з м'язів та артерій, відбувся жахливий струс, конвульсія, в якій самознищилися дух і матерія — цю втіху більш або менш бурхливо переживає кожна людина, й іноді вона проявляється так шалено, що її не можна назвати втіхою. Притиснуті один до одного, ми тільки й могли, що з усієї сили стримували зойки та уривчасті зітхання, в той час як із нас бризкали краплі сперми.

Після перенапруги нервів настала знемога, і вона відпустила нас лише тоді, коли кеб зупинився перед дверима дому Телені...

Ми вийшли з екіпажа вкрай виснажені, але щойно зачинилися за нами двері, як ми знову почали палко цілуватися та голубити один одного, нездатні приборкати свої почуття.

— Проходь далі, — сказав мені Телені, — навіщо затримуватися тут, у холоді й темряві, і втрачати дорогоцінний час?

— Невже тобі холодно, і невже ти вважаєш, що тут темно? — запитав я.

Він тільки ніжно мене обняв.

— Ти мені світиш у найчорнішій темряві, — провадив я. — Ти грієш мене, як гарячий вогонь. Крижані поля на Північному полюсі видадуться мені раєм небесним, якщо ти будеш поруч зі мною.

Ми піднялися сходами навпомацки, бо я не дозволив йому запалити сірника. Я тулився до нього, і не тому, що нічого не бачив у темряві, а тому, що захмелів від любовного шалу, як пияк хмеліє від вина.

Незабаром ми увійшли до його помешкання. Тільки-но ми переступили поріг до передпокою, тьмяно освітленого нічником, як Телені простяг до мене руки.

— Ласкаво прошу! — сказав він. — Нехай цей дім стане і твоїм домом.

І тихо додав своєю чужоземною, такою мелодійною, мовою:

— Моє тіло зголодніло за тобою, душе моєї душі, доле моєї долі!

Не встиг він стулити уста, як ми вже голубили один одного.

— Ти знаєш, що я чекав на тебе сьогодні? — запитав він.

— Чекав? На мене? — вигукнув я здивовано.

— Так, я знав, що рано чи пізно ти належатимеш мені. І знав, що прийдеш ти сьогодні.

— Звідки ти міг про це знати?

— Передчуття.

— А якби я не прийшов?

— Я вчинив би так, як збирався вчинити ти, коли я вчасно прибув, щоб утримати тебе від фатального кроку. Жити без тебе я вже не зміг би.

— І ти втопився б?

— Не обов'язково. Річка надто холодна і чорна, а я надто сибарит. Ні, я просто заснув би, думаючи про тебе... заснув би вічним сном у цій спальні, приготовленій для нас із тобою, куди ніколи не заходив жоден чоловік.

І він одчинив двері до маленької спальні, просякнутої п'янкими пахощами геліотропу.

Це була кімната, обставлена дуже оригінально, обтягнута пухнастим білим штофом, прибитим до стіни срібними ґудзиками, підлогу застеляв килим, зшитий зі шкур білих ягнят, а посередині, на широченному дивані, лежала шкура білого ведмедя. Вгорі над цим унікальним ложем висіла старовинна срібна лампа, винесена з якоїсь візантійської церкви або східної синагоги, поширюючи бліде сяйво, достатнє для того, щоб освітлювати цей храм, присвячений богові Пріапу, якому ми обидва поклонялися.

— Я знаю, — сказав мені Телені, — що білий колір — твій улюблений; крім того, він дуже пасує до твоєї смаглявої шкіри, і тому я вибрав його для тебе, для тебе одного. Ніхто інший сюди ніколи не увійде.

І, як оком змигнути, він вправно роздяг мене до голого тіла; я був наче в екстазі й дозволяв це робити, піддаючись йому, як піддається матері сонна дитина. За хвилину я вже лежав голий-голісінький, випроставшись на ведмежій шкурі, а він стояв біля мене, озираючи мене палаючим поглядом.

Його погляд жадібно нишпорив по всьому моєму тілу. Здавалося, він проникав мені в мозок, і під цим палючим поглядом я майже втрачав здатність сприймати навколишні речі. Він пронизував мені серце, підстьобував кров, що струменіла в моїх артеріях, гаряча, як вогонь, він посилав свої флюїди і в мої вени, а тим часом Пріап почав підіймати голову, такий набряклий і тугий, що, здавалося, жили на ньому от-от полопаються.

Телені пройшовся по мені долонями; потім став обціловувати мої груди, руки, ноги, стегна. Ковзнувши устами вище, він ніжно притулився обличчям до густого і буйного руна, яке затінювало мій лобок.

Відчувши, як волоссячко залоскотало йому щоки та шию, мій друг затремтів від насолоди; після цього він ухопився за фалос і припав до нього устами. Цей доторк збурив його єство; спочатку голівка, а потім і весь прутень зникли, а я занурив пальці в його кучеряву чуприну і тремтів від утіхи; відчуття було таке гостре, що я мало не збожеволів.

Настовбурчений, тремтячий і пружний, мій фалос опинився у нього в роті, упершись голівкою в піднебіння. Телені лоскотав його язиком, пестив і сіпав губами. Я мав відчуття, що мене обсмоктують і кусають — то злегка, то боляче. Насолода стала занадто гострою, вона вбивала мене. Ще мить такої солодкої гри — і я міг знепритомніти.

— Годі, годі, я тебе благаю! — заволав я.

Проте мій друг лишився глухий до моїх благань. Перед очима в мене заяскріли блискавки, розжарений струмінь пропік моє тіло. Хвилі тремтіння прокотилися по мені від голови до ніг.

— Не треба! Не треба!

Мої нерви скручувалися в мотуззя; я звивався всім тілом, мене вхопили корчі. Аж раптом рука Телені, що пестила мою калитку, ковзнула мені під сідниці, й один палець проник у задній прохід. У мене виникло відчуття, що спереду я чоловік, а ззаду — жінка. З обох цих сторін я переживав невимовну насолоду.

Це вже було занадто, і моє тіло почало плавитись; гаряче молоко життя пішло вгору, наче вогненний сік, а кров закипіла, проникла в мозок і затопила його маячнею. Більше витримати я не міг і безвільною масою впав на свого друга.

Коли через кілька хвилин я повернувся до тями, мене теж опанував еротичний шал, і я захотів помінятися з Телені ролями, повернути йому його пестощі.

Я позривав з нього одіж, і тепер ми обидва були голі. Яка втіха — тертися своїм тілом об його тіло, голе від голови до п'ят! Насолода, яку я від цього спізнав, лише розпалила мою жагу; протягом кількох хвилин ніжилися та міцно обіймалися, а потім покотилися по килиму, переплетені, майже злиті в одну істоту, тручись і звиваючись, мов коти під час тічки, які збуджують одне одного в пароксизмі любовної гри.

Мої уста горіли, коли я припав ними до його фалоса, чудесного органа, гідного правити за модель для ідола Пріапового храму або бути підвішеним на фронтоні дверей помпейського лупанарію. Побачивши цього безкрилого бога, чимало чоловіків зреклися б жіночого кохання задля любові до власної статі. Хоча його розміри не були надмірні, він видавався, проте, величезним; масивна й кругла, хоча злегка приплюснута голівка була м'ясиста, соковита, апетитна — такий собі абрикос із плоті та крові.

Я прикипів до цього красеня жадібними очима; я схопив його обома руками, я цілував його, я ковзав губами по його оксамитовій шкірі. Як і мій, він пульсував і рівномірно сіпався. Язиком я

ніжно полоскотав голівку, намагаючись просунути кінчика між крихітними губенятами, які любовно розкрилися й випустили краплю роси, підхоплену моїми устами. Я лизав голівку, я смоктав її, намагаючись щільніше обхопити фалос губами, а він тим часом пнувся вгору і з кожним поштовхом просувався далі й далі в моєму роті, аж поки вперся в піднебіння; він майже досяг мого горла, і я відчув, що там він набряк ще дужче. Я совав губами швидше, швидше і швидше. Телені безтямно вхопився за мою голову, його нерви напнулися, наче струни.

— Твій рот обпікає, ти висмоктуєш мені мозок! Годі, годі! Я вмираю... Не можу більше, не можу... Це занадто!

Він спробував відштовхнути мою голову, щоб я перестав робити те, що робив, але я тільки міцніше здавлював його фалос губами та язиком; мої рухи прискорилися, і незабаром усе його тіло потряс могутній дрож. Тугий струмінь теплої рідини, липучої та терпкої, заповнив мені рот, і я пережив напад насолоди — такої гострої, що вона виродилася в біль...

— Годі, годі! — усе шепотів і шепотів він.

Мій друг заплющив очі й завмер нерухомо, а я тим часом переживав справжній екстаз на думку, що він справді мені віддався, що я випив його пінястий сік, правдивий еліксир життя.

На якусь хвилину його руки застигли в конвульсивних обіймах. Потім їхній потиск ослаб, і Телені мов задерев'янів, виснажений і змучений надміром насолоди.

Я почував себе не менш знесиленим, бо смоктав його з таким палом, що й сам вивергнув щедру порцію життєдайної рідини. Нервова напруга розрядилася, і я впав ні живий, ні мертвий поруч нього на диван.

Після короткого відпочинку (сказати, скільки він тривав, я не можу, бо він не вимірювався спокійною

і ритмічною ходою Часу) я відчув, як його розм'яклий пеніс оживає, ворушиться і притискається до мого обличчя; він вочевидь шукав мого рота — так жадібне і нагодоване немовля навіть уві сні не хоче відпускати материну цицьку, бо йому втішно відчувати язиком її доторк.

Я лизнув його губами, і як отой молодий півень, що прокидається вдосвіта, витягує шию і викрикує своє горде ку-ку-рі-ку, він підняв голову й ковзнув мені в рот.

Як тільки він там сховався, Телені перекинувся зі спини на живіт і примостився так, щоб наслідувати мій приклад, тобто потягся ротом до моїх крижів — тільки я лежав горілиць, а він заліз на мене.

Мій друг став цілувати мого молодця, граючись із шовковистим руном; він також погладжував мої сідниці, а потім і калитку легкими доторками пальців, що сповнювало мене відчуттям солодкої втіхи.

Його маніпуляції настільки гармоніювали з порухами його уст та фалоса, що незабаром я вже був у цілковитій нестямі.

Наші тіла утворювали тепер одну неподільну масу тремтливої чуттєвості, і хоча ми обидва прискорювали любовні поштовхи, жага придавила нас із такою силою, так напнула струни наших нервів, що сім'яні залози припинили діяльність.

Ми голубили один одного, мов знавіснілі, — і ніяк не могли закінчити. Аж раптом голова в мене пішла обертом; рідина, що не хотіла витікати, бризнула фонтаном у моїх налитих кров'ю очах, задзвеніла у вухах. Я досяг вершини еротичного шалу, я був у пароксизмі маячні. Мій мозок розпадався на шматки, хребет розколювався надвоє. А проте я смоктав його фалос усе швидше й швидше; я відтягував його губами, мов цицьку, я хотів його спорожнити. І нарешті відчув, що він запульсував, затремтів, набряк; ворота розчахнулися, і крізь них бризнули назовні краплі гарячої

сперми; після пекла я опинився на Олімпі, дивовижно мирному й овіяному пахощами амброзії...

Перепочивши кілька хвилин, я сперся на лікоть і замилувався чарівливою красою мого коханого. Він являв собою взірець академічної досконалості: груди широкі й дужі, руки — мускулисті, мовби виточені різцем геніального скульптора; я ще ніколи не бачив такої сили, поєднаної з такою елегантністю форм; у ньому годі було знайти найменші сліди ожиріння, він не мав жодного міліграма зайвої плоті. Він весь складався з нервів та м'язів. Витончені зчленування робили його граційно-легким і настільки гнучким, що вигини його стану скидалися на хвилясті рухи змії. Його шкіра вражала матовою білістю, а волосся в усіх куточках тіла, крім голови, було чорне.

Телені розплющив очі, простяг до мене руки, взяв мої пальці, поцілував їх і вкусив мене за карк; потім, ковзаючи губами по спині, він залишив на ній довгий слід миттєвих поцілунків — так із розквітлого трояндового куща сиплються м'які рожеві пелюстки. Потім він ухопився обома руками за дві округлі півкулі, розчахнув їх і просунув язика в отвір, куди за якийсь час перед тим устромляв пальця. Відчуття було зовсім нове і надзвичайно приємне.

Після чого Телені підхопився на ноги і простяг руки, щоб допомогти підвестись і мені.

— А зараз, — сказав він, — ходімо до сусідньої кімнати, може, ми там знайдемо чогось попоїсти. Нам треба підкріпитися; але перш ніж ми сядемо за стіл, не завадило б прийняти ванну, чи не так? Ви не проти?

— Якщо це можливо...

Замість відповіді Телені провів мене до кімнати, схожої на оранжерею, де росла папороть і карликові пальми, на які протягом дня лилося крізь засклений дах сонячне світло.

— Це приміщення з подвійним призначенням, воно править водночас і за теплу оранжерею, і за ванну кімнату, яка має бути в кожному домі. Я надто бідний, щоб дозволити собі і те, й те, але цього куточка мені вистачає для щоденного купання, а мої рослини теж, гадаю, почувають себе добре, адже атмосфера тут тепла й волога.

— Не прибіднюйтеся! Це справді царська купальня!

— Ні, ні, — відказав Телені, усміхаючись. — Це лише купальня митця.

Ми занурилися в теплу воду, напахчену есенцією геліотропу, і було справді чудово відпочити тут після наших недавніх надуживань любов'ю.

— Я залюбки просидів би в цій воді всю ніч, — сказав Телені, — а тим паче разом з тобою. Але ми зголодніли, тож ходімо задовольнимо вимоги шлунка.

Вибравшись із басейну, ми загорнулися, щоб висушити тіло, в теплі халати з губчастої тканини.

— А тепер — до їдальні!

Я завагався, збентежений тим, що ми були обидва голі. Телені всміхнувся.

— Тобі холодно?

— Ні, але ж...

— Нічого не бійся. В помешканні нема нікого, крім нас. А на інших поверхах усі давно сплять, до того ж віконниці зачинено, а штори ретельно запнуті.

Він повів мене до сусідньої кімнати, стіни і стеля якої були обтягнуті пухнастим м'яким штофом світло-червоного кольору. Посередині звисала зі стелі лампа вишуканої мистецької форми; від неї струменіло яскраве світло.

Ми сіли на диван біля столика з чорного дерева, зробленого на арабський зразок і оздобленого слоновою кістю та перламутром.

— Я не можу дати на вашу честь бенкет, хоча я вас і чекав. Але щоб утамувати голод, їжі тут, сподіваюся, вистачить.

Меню складалося з кількох канкальських[1] устриць, паштету з гусячої печінки, що пахтів перигорськими трюфелями, курі́пки в перцевому соусі, салату з того самого солодкого перцю, нарізаного тоненькими скибочками, старої запорошеної пляшки сотерну[2] і пляшки чудового сухого хересу.

Потім він поставив на стіл чашу із севільськими помаранчами, бананами й ананасами, намоченими у вишневій наливці та припудреними цукром, і смачний компот, від якого струмували пахощі екзотичних фруктів.

Після того як ми зросили з'їдене, випивши по келиху доброго шампанського та по кілька крихітних чашечок смачної, гарячої і запашної кави мокко, Телені запалив кальян, і ми по черзі стали вдихати пахучий дим, змішуючи його голубі спіралі з жаром наших поцілунків.

Тютюнові та винні випари вдарили нам у голову, чуттєвість пробудилася, і незабаром обидва ми мали в роті по шматку плоті, куди товщої, аніж бурштиновий мундштук турецької люльки. Наші голови зникли між нашими стегнами, і ми тепер утворювали спільне тіло, притискаючись один до одного, шукаючи нових пестощів, нових відчуттів, сп'янілі від нападів усе гострішої і гострішої хоті, спонукувані неподоланним бажанням не лише спізнати втіху, а й нагородити втіхою друга. Незабаром висока напруга нашого любострастя розрядилася в односкладових вигуках, у нерозбірливому белькотінні, аж поки, ледь живі, ми попадали один на одного, утворивши одну масу тремтячої плоті. Після півгодинного перепочинку, чаші міцного лікеру кюрасо та пуншу з віскі, приправленого гострими прянощами, наші уста з'єдналися знову.

[1] Канкаль — портове містечко у Франції, знамените своїми устрицями.
[2] Гатунок вина.

Його вологі тремтливі губи торкалися моїх так легенько, що я їх майже не відчував. Вони лише розбуджували бажання припасти до них по-справжньому, а тим часом кінчик його язика шалено терся об мій язик, а пальці ледь-ледь погладжували найчутливішу частину мого тіла — так ото літній легіт лоскоче поверхню води — і все воно здригалось від насолоди.

Я влігся на диванні подушки, які підняли мене на рівень голови Телені; він поклав мої ноги собі на плечі, розсунув мені сідниці і почав цілувати, а потім і лизати сховане між ними кружальце, від чого я переживав невимовну втіху. Коли мій друг отак добре підготував вхід, змастивши його язиком, він спробував просунути в нього голівку фалоса. Марні зусилля, вона туди не пролазила...

— Дай-но я зволожу його, — мовив я, — щоб він став ковзьким.

Я взяв красеня собі в рот і пестливо облизав його язиком від голівки до кореня.

— А зараз, — сказав я, — спізнаймо втіху, якої не цуралися й боги.

Кінчиками пальців я розсунув краї своєї ще недослідженої провалини, і вона розкрилася, готова прийняти в себе велетенського інструмента, що чатував біля входу.

Ще раз Телені натиснув голівкою; кінчик прутня проник усередину, але масивний шампіньйон не міг пропхатися далі і застряг напівдорозі в своєму русі.

— Я боюся зробити тобі боляче, — сказав Телені. — Може, відкладемо це до наступного разу?

— О, ні, для мене таке щастя відчувати, як ти поринаєш у моє тіло.

Він спробував іще, натискаючи обережно, але рішуче; м'язи заднього проходу ослабли, і голівка нарешті увійшла; шкіра так натяглася, що на краях проступило кілька крапель крові; але шлях було пробито, і насолода перемогла біль.

Телені відчув себе в пастці; він не міг ані зануриі-

ти свого інструмента глибше, ані видобути його назовні; коли він пробував просунути прутня далі, він переживав відчуття, що його обрізають. На мить мій друг припинив свою працю і спитав, чи мені не боляче; почувши негативну відповідь, він могутнім поштовхом пропхав пеніса вглиб.

Рубікон було перейдено; прутень став ковзьким, і тепер Телені міг узятися за приємну справу. Весь інструмент увійшов у мене цілком; біль пом'якшився, а відчуття втіхи в тій самій мірі посилилося.

Маленький бог ворушився в мені і лоскотав мене в самих глибинах мого єства. Він пропихався всередину аж до кореня. Я відчував, як волоссячко мого друга змішується з моїм, як його калитка лагідно треться об мої сідниці.

Напівобернувшись, я побачив, що прегарні очі Телені занурились у мої очі. О, незглибимі зіниці! Як Небо, як Океан, вони віддзеркалювали нескінченність. Ніколи більше не побачу я таких очей, сповнених млості та палкого кохання! Вони діяли на мене з магнетичною силою; вони відбирали в мене розум і навіть гострий біль перетворювали в насолоду.

Я поринув у щасливий екстаз; мої нерви аж бриніли з перенапруги, а Телені, досягши вершин насолоди, корчився й скреготів зубами. Він не міг далі витримати таких емоцій; його руки цупко вчепились у мої плечі; він роздряпував мою плоть нігтями; він пробував соватися, але прутень застряг, і він не міг пропхати його. Сили покинули мого друга, і він ледь тримався на ногах.

Коли він спробував зробити ще один поштовх, я стиснув його інструмент усією силою своїх м'язів, і тоді нарешті гарячим гейзером бризнув бурхливий струмінь, затопивши мене й обпікши, мов сулема, обпаливши мою кров, перетворивши її на щось подібне до палючого спирту. Телені дихав уривчасто й конвульсивно; він задихався, до краю знесилений.

— Я помираю... — прошепотів він. — Це занадто...

І впав непритомний у мої обійми.

Після півгодинного перепочинку мій друг очуняв. Його очі сяяли вдячністю.

— Завдяки тобі я пережив те, чого досі ніколи не переживав, — сказав мені він.

— І я теж, — відповів я з усмішкою.

— Сказати по щирості, я не знаю, де я побував — на небесах чи в пеклі. Я втратив тяму.

На хвилину він замовк, щоб помилуватися мною, потім сказав:

— Як я люблю тебе, мій Каміллє! Я закохався в тебе безумно з першого погляду.

Тоді я розповів йому, скільки я вистраждав, намагаючись вигнати із серця любов до нього, розповів, як його образ переслідував мене і вдень, і вночі, розповів і про те, яким почуваюся я тепер щасливим.

— А зараз ми поміняємося місцями — ти повинен пережити втіху, яку щойно пережив я. Тепер ти будеш активним, а я пасивним; але змінімо позу, бо та, в якій ми були, надто стомлює.

— Що я маю робити? Ти ж бо знаєш — я новачок.

— Сідай сюди, — сказав Телені, показуючи на оригінального табурета, умисне сконструйованого для таких розваг. — Я на тебе залізу, а ти мене насадиш на свого дрюка, так наче я жінка. Віддаючись у цей спосіб, дами божеволіють від утіхи і користуються ним за кожної нагоди.

Я підкорився. Спершу Телені став навколішки, щоб віддати шану Пріапові (а цей шматок плоті куди приємніший на смак, аніж подагричний палець на нозі папи римського), і, зволоживши та полоскотавши маленького бога своїм язиком, настромився на нього. А що невинність Телені давно втратив, то мій прутень увійшов у нього багато легше, ніж його товкач у мене, і хоча мій інструмент набагато перевищує середні розміри, він не завдав йому відчутного болю. Спершу Телені розтяг свою дірочку пальцями, голівка легко

увійшла, й одним поштовхом сідниць він запхав у себе половину мого кілка; натиснув, трохи підвівся і після одного чи двох зусиль уся штукенція проникла в сховище; коли мій друг настромився так, як хотів, він обняв мене за шию.

— Ти не шкодуєш, що віддався мені? — запитав він, конвульсивно вчепившись у мене, ніби боявся, що я від нього втечу.

Йому відповів мій пеніс, заворушившись у його тілі.

— Невже ти думаєш, ми почували б себе приємніше на дні холодної річки? — провадив Телені.

— Як ти можеш думати в цю мить про таке жахіття? Не блюзни перед богом плотської втіхи!

Сидячи на мені, мій друг розпочав Пріапів танець, виявляючи у цій грі подиву гідну вправність: з одноході він перейшов на клус, далі пустився вчвал; раз у раз він спинався навшпиньки, щоб потім опуститись і знов піднятись, вихляв задом, усе швидше, швидше, швидше, і за кожним поштовхом я відчував, як він здавлює мене, хапає, викачує і висмоктує водночас.

Мої нерви натяглися, а серце калатало в такому шаленому ритмі, що я ледве міг дихати. Мої артерії, здавалося, от-от вибухнуть; мене обпалювало пекучим жаром; у моїх венах струменіло полум'я, а не кров.

А він підстрибував усе швидше й швидше. Я корчився в блаженних муках. Моє тіло плавилося, але Телені не зупинився, аж поки не висмоктав останню краплю життєвого соку, який у мені лишався. Мої очі плавали в орбітах; мої обважнілі повіки напівзаплющилися, мене душила нестерпна хіть, змішана з болем і втіхою, перед очима в мене все попливло. Телені міцно мене обняв, і я знепритомнів, поки він зволожував поцілунками мої охололі, зблякли уста.

З англійської переклав
Віктор Андрієць

АЛЬБЕР де РУТІЗІ

ОДА ПІХВІ

Малюнок Пабло Пікассо «Німфа і сатир». Іспанія, 1968

О ніжна Іренина піхво! Така манюня і така велика! Саме тут ти розкошуєш собі, чоловіче, гідний цього наймення, саме тут ти перебуваєш у мірилі своїх бажань. Не бійся наблизити лице до цієї місцинки і зрештою свого язика-базіку до цього скверика пристрастей, до його перламутрових меж, цього прекрасного образу, оповитого зневірою. О щілинко, волога й жадана щілинко, люба запаморочлива хлане.

Саме в цій людській заглибині губляться врешті кораблі, повертаючись до дитячого віку мандрівок, а їхня машинерія стає назавжди непридатною, і тоді вони піднімають вітрила на щоглі фортуни. Яка пречудова плоть серед кучерявих волосинок під оцим дорогим гаптуванням, акуратно розсіченим любосним топірцем, шкіра від кохання видається чистою, молочною і вкритою піною. І зяють складки, стулені насамперед у великі губи. Чарівні губки нагадують вуста на обличчі, що схилилось над сонним. Вони розміщені поздовж і не подібні до будь-яких інших вуст на світі, проте тонкі й довгі, й хрестоподібні, як вуста, що промовляють і спокушують їх серед тиші, готові до тривалого, дуже влучного поцілунку, чудесні губки, котрі зуміли надати цілункам нового й жахливого, й назавжди спотвореного змісту.

О, як я люблю милуватися піхвою, коли вона набубнявіє!

Так ніби вона тягнеться до наших очей, ніби, набухла, притягуючи, вигинається зі своїм волоссям, звідки виходить незрівнянне

сяйво животика й двох стегон, що схоже на голих трьох богинь над верховіттям Пагорба Іда. Доторкніться! Та доторкніться ж: ви не придумаєте ліпшого заняття. Доторкніться ж до цієї любострасної посмішки, намацайте своїми пучечками дивовижний отвір. Хай там спиняться ваші обидві долоньки, хай там ваші пальчики, закохані в цей вигин, з'єднуються з отим найтвердішим і найліпшим місцем, що здіймає священне склепіння до свого даху, о мій храме. Не рухайтесь, зупиніться, а тепер обережно, дуже обережно засовуйте обидві свої пучечки, якими ви щойно пестили, користаючи з доброї волі цього полишеного дитинчати, між прекрасні губки. А тепер чолом тобі, рожевий палаце, тьмава скринько, альковe, ледь прим'ятий незбагненною радістю кохання, вульво, явлена нині в усій своїй повноті. Коли заплющиш очі, то під зчесаним атласом зоряниці бачиш барву літа.

Це не даремно, ані випадково, ані навмисно, а саме завдяки цьому ЩАСТЮ спілкування, подібному до втіхи, спуску, щезанню істоти після блискавки, ці сестрички великих губ дістали, мов благословення неба, наймення німф, яке їм пасує, немов рукавичка. Німф на березі водойм, серед дзюркотливих вод, німф, чий яскраво-червоний колір, що міниться швидше від вітру, облямовує тіняву цямрину, як тільки граціозно збрижиться вода, то в Ірен, і в тисячі інших тисяч обірваних, зупинених рухів, мережив кохання, німф, котрих ви в'яжете в тугий вузол насолоди, і ця прегарна брунька, до якої я легенько торкаюсь, як тільки

все міняється. І небо стає чистим, а тіло ще білішим. Опануйте цим провісником спалаху. У манюній крапельці поту перлами переливається плоть на небосхилі моїх бажань. Десь далеко серед пісків уже бовваніють каравани спазмів. Вони, ці мандрівники, брели, несучи з міст із терасами і з довгих каналів, перегороджених чорними доками, порох у порохівницях і мотлох у ящиках, збитих іржавими цвяхами. Ось вони в своїх смугастих халатах пройшли гори. Мандрівники, мандрівники, ваша приємна втома схожа на ніч. Слідом за ними йшли верблюди, несучи провіант. Провідник махає ціпком, і здіймається самум, Ірен несподівано згадує про ураган. З'являється міраж, і його прегарні водограї... Міраж сів гольцем серед чистого вітру. Гарний міраж, замашний, наче довбня. Гарний міраж чоловіка, що виходить на плай. Гарний міраж джерела і важких стиглих овочів. Ось навіжені мандрівники труть свої губи. Ірен вигнулась, наче арка над морем. Я не пив води протягом ста днів, і хекання тамує мені спрагу. Х-хе! Х-хе! Ірен сіпається в агонії і звивається. Він напружується, наче бог над безоднею. Вона ворушиться, він тікає від неї, вона ворушиться і напружується. Х-хе! Хилиться оаза зі своїми високими пальмами. Мандрівники, ваші бурнуси крутяться. Ірен аж захлинається від кохання. Він розглядає її. Піхва вpріла, чекаючи живчика. На ілюзорному лоні промайнула тінь газелі...

Хай тремтять твої прокляті, пекло, Ірен допіру скінчила.

З французької переклав
Всеволод Ткаченко

МУХАММЕД ан-НАФЗАВІ

ФАРДЖ СНИТЬСЯ НА ЩАСТЯ

Малюнок Андре Массона «Країна еротики». Франція, 1939

Знай же, о візирю, нехай благословить тебе Всевишній, що фарджі жінок мають численні назви. І перша з них — фардж, потім ал-кусс, похітник, утискувач, око, тріщина, гребінець, язикатий, їжак, мовчун, позіхач, важкий, дзюрчалка, потворний, прекрасний, дихалка, бездонний, губатий, звивистий, решето, трясун, поводир, шатро, розлогий, достойний, відповідний, утікач, терпеливець, водянистий, панцерник, зубатий, високочолий, широкий, глотка тощо.

Фардж названо таким ім'ям через розкритість свою... Власне, слово «фардж» означає «розщілина». Кажуть: «Відкрилась переді мною розщілина (ал-фарджа) в горі». А близьке за звучанням слово «ал-фарадж» означає звільнення від якоїсь напасті. І якщо той, хто зазнав лиха, побачить уві сні жіночий фардж, Всевишній розв'яже його негаразди. Якщо вразило таку людину горе, то невдовзі відступить воно. Якщо насниться бідному — він розбагатіє, адже фардж — то захист його. Якщо чоловік прагне чогось, мрія незабаром здійсниться. Якщо мав борг, хтось заплатить за нього.

Щодо *ал-кусса*, то так іменують фардж молодої жінки, приємний і м'ясистий.

Похітник — це фардж підлітка, коли він ще жорсткий.

Утискувачем називають будь-який фардж, а *оком* — дуже маленький або фардж вдоволеної жінки.

Тріщина — це фардж стрункої, тендітної жінки.

Гребінець — фардж, оснащений гребінцем, таким, як у півня.

Язикатим іменують фардж старої баби; *їжаком* — фардж, щедро вкритий волоссям.

Мовчуном фардж називають тому, що він мало розмовляє; *позіхачем* — тому що, приймаючи айр, він обіймає його і позіхає.

Важкий — це такий фардж, з яким непросто впоратися. Він не дуже перейметься навіть тоді, коли в нього увійдуть айри всіх чоловіків. Чим більше над ним стараєшся, тим сильніше він роз'ятрюється. Не вдовольнивши його, кидається айр навтіки, а фардж — за ним. Погодьтеся: якби не було айрові так важко, чи тікав би він від солодкої праці?

Дзюркотуном називають фардж деяких жінок, які дуже голосно звільняються від сечі.

Потворний і прекрасний — означає одне й те саме, адже фардж буває, в залежності від настрою, і таким, й інакшим.

Зітхалом називають фардж тому, що відкривається і зачиняється він, в залежності від того, коли наринає пристрасть. Коли приходить жаданий гість, жінки поводяться хто як. Є такі, котрі постійно шукають зустрічі з айром, а зійшовшись, не розлучаються з ним ні на мить.

Бездонною називають жінку з широченним фарджем, яку здатен вдовольнити лише чоловік з досконалим айром.

Губатим називають фардж з товстими краями, що буває у стрункнх, худорлявих, вродливих жінок.

Звивистий — це такий фардж, у верхній частині якого знаходиться вигин, подібний до того, що є у козла. Жінка з таким фарджем вихляє стегнами навсібіч.

Решетом називають таку жінку, яка, коли на неї ляже чоловік і введе свій айр, так уміє вертіти фарджем, наче муку просіює.

Трясун — це такий фардж, який, прийнявши айр і відчувши його в лоні своїм, починає трясти його без утоми і перепочинку, доки не вгамується обопільна пристрасть.

Поводир — це жінка, яка сама веде айр фард-

жем своїм, допомагаючи йому входити і виходити, опускатися і підніматися. Таким чином вона допомагає власникові айра швидше сягнути вершини і звільнитися від сімені.

Шатро — це такий фардж, який має м'ясисте потовщення, що нагадує шатро. У верхній частині такого фарджа збирається багато вологи.

Розлогим називається такий фардж, котрий знаходиться нижче стегон, якщо жінка опускається, і котрий підіймається разом з нею. Кажуть, що таким чином між стегон його розташувала природа.

Достойний фардж буває не у всіх жінок. Така здатна гідним чином зустріти найславнішого мужа. У нього — меч і вміння вести двобій, а вона знається на грі. Й легко відбиває, наче шкіряним щитом, кожен його удар.

Відповідним іменують фардж, який жадає айра. Інші кажуть, що такий фардж не хитрує і не ніяковіє, а одразу гостинно зустрічає айр.

Втікачем називають такий фардж, який не терпить злягання і, зійшовшись зі славним чоловіком, провласником могутнього айра, не витримує й прагне ухилитися від нього ліворуч чи праворуч.

Терпеливець — це фардж жінки, яка здатна прийняти одного за одним різних чоловіків — терпляче, без невдоволення, навіть благословляючи їх.

Водянистий — це фардж, у котрім багато вологи.

Панцерником іменують фардж, тісний по природі своїй. Вуста його відкриті, а днище розташоване далеко, й не дістає до нього айр.

Зубатий — це такий фардж, який, роз'ярившись від пристрасті, починає стискатися й кусати айр.

Високочолим називають фардж з грубим лобком великих розмірів.

Широкий — це фардж з широким лобком, на який приємно дивитися.

Глоткою називають повнотілу жінку з плідною плоттю, в котрої фардж, якщо вона випростає ноги і покладе їх одна на одну, сяє між ними, наче зірка. Якщо вона сяде, фардж її починає нагадувати срібну монету, що піднеслась назустріч глядачеві. Коли вона йде, фардж цей видніє крізь одяг. І вдовольнити таку жінку здатен лише айр відповідних розмірів, розпашілий від пристрасті.

Розповідають, що був собі за часів Харуна ар-Рашида якийсь блазень, над котрим усі кепкували. І звали його ал-Джуайд. Часто втішався він фарджами жінок, адже доля нагородила його щасливим умінням. Не менше таланило йому й у стосунках з царями, візирями і намісниками, бо підносить рок лише подібних чоловіків.

Мовив ал-Джуайд: «Захопила мене пристрасть до жінок принадних, вродливих, тендітних, прекрасних і досконалих. А Фатіма була пишнотілою красунею, й коли зупинялася вона, то кусс її проглядався крізь одяг і був таких розмірів та жорсткості, як було описано раніше».

Мовив ал-Джуайд: «Фатіма була моєю сусідкою. Жінки часто збиралися у товариство, аби побавитися зі мною, покепкувати наді мною, посміятися з жартів моїх. Я досхочу цілував їх, обіймав, покусував і гладив їх, а інколи й зливався з якоюсь — окрім цієї жінки. Коли я просив її зійтися зі мною, промовляла вона віршовані рядки, змісту яких я не розумів. Ось вони:

Серед гір узріла я поставлене шатро,
Звідусіль його бачили люди.
Та нема у шатра кілка,
Що має бути у центрі,
І став він схожий на відро без дужки,
І провалилися його стропила аж

досередини,
І відкрилося днище його
Кольору почорнілої міді».

Мовив ал-Джуайд: «Варто було мені заговорити до Фатіми про злягання, промовляла вона ці вірші, змісту яких я не розумів, а сама вона нічого не пояснювала. Запитував я всіх своїх знайомих, навіть мудреців і розумників, про ці вірші, та ніхто не міг допомогти мені, аби я вгамував свій запал.

І перебував я у такому стані, доки не прочув про Абу Нуваса, що мешкає у місті Багдаді. Я поспішив до нього, розповів йому про те, що відбувалося між мною і Фатімою, і прочитав йому ці віршовані рядки. Тоді Абу Нувас сказав мені: «Серце цієї жінки належить тобі. З виду вона міцна і пишнотіла». Я відповів: «Так». Сказав він: «Вона не має чоловіка». Я відповів: «Так. Маєш рацію». Сказав Абу Нувас: «Вона думає, що айр твій малий, а малий айр їй не подобається й не вдовольнить її. Але це не про тебе». Я відповів: «Так».

Тоді сказав Абу Нувас: «Згадані нею у віршах гори — це стегна. Під шатром вона має на увазі фардж. Слова про те, що шатро звідусіль відкрите людським очам, означає, що під час руху фардж проступає крізь одяг.

Говорячи про те, що шатро стоїть без центрального кілка, жінка має на увазі, що в неї нема чоловіка. Вона порівняла айр з кілком, бо кілок підтримує шатро подібно до того, як айр підтримує фардж жінки. Щодо слів «і став він схожий на відро без дужки», то вони означають, що від такого відра жодної користі. Під відром вона розуміє себе, а під дужкою — чоловіка або його айр, що те саме.

Слова ж «і провалилися його стропила аж досередини» означають, що із жінкою без чоловіка не все гаразд, подібно до шатра без кілка, який його утримує. Слова її «і днище його кольору почорнілої міді» означають, що порівняла вона себе з мідним, давно не чищеним казаном, в якому варили кашу. Мідь не відчиститься, якщо над нею добре не попрацювати — так і жінку не вдовольниш, якщо айр твій не буде великим і міцним, наче спеціальна щітка, — якщо не розігрієш ти її руками, не стиснеш ногами і не наляжеш на неї грудьми, як чинять тоді, коли чистять великий мідний казан.

Отож, говорить тобі ця жінка: і не мрій, Джуайде, про те, щоб зійтися зі мною. Проте як її ім'я?» Відповів ал-Джуайд: «Фатіма». Тоді сказав йому Абу Нувас: «Повернись до неї ось із цими віршованими рядками, і справа твоя залагодиться, якщо того захоче Всевишній. Потім повідомиш мене, що станеться між вами». Я відповів: «Так». І Абу Нувас прочитав мені такі вірші:

...Називають мене люди дурнем
І кажуть, що я блазень.
Та я не звертаю уваги на цей галас,
Бо якщо скуштує жінка того,
що є у мене,
Сподобається їй аж до смерті.
Нема в тім сумніву, й не встоїть
перед цим жодна жінка.
Якщо на нього поглянуть,
він схожий на жердину,
А коли підніметься, то так мордує мене,
аж паморочиться голова.
Тож візьми його і введи до свого
шатра,
Яке ти поставила на очах у всіх.
Ухопись за нього що є сили, і не побачиш ти
В ньому немочі, доки він тобі потрібен.
Просиль його у вуха твого відра, про яке

Ти сказала, що воно порожнє і
позбавлене дужки.
Прийди до нього і не гаючись
з'єднай з ним кусс твій —
Побачиш, що він міцний, вартісний
і покірний тобі.
Тож візьми його і введи усередину
шатра твого,
І не біда, моя пані, що там давно не чищено.

Мовив ал-Джуайд: «Запам'ятав я ці рядки, поспішив до неї і заскочив її однісіньку. Вона запитала: «Що привело тебе до мене, о ворог Всевишнього?» Я відповів: «Потреба, о моя пані». Вона сказала: «Відкрий мені потребу твою». Я відповів: «Відкрию лише при зачинених дверях». Вона сказала: «Здається мені, ти сьогодні сповнений рішучості». Я відповів: «Так». Вона сказала: «А якщо я зачиню двері, але не одержу того, на що сподіваюсь, що маю з тобою робити?» Тоді я вдався до жартів. І, прочитавши ті вірші, сказав: «Якщо ти не знаєш, як учинити, дозволь мені лягти, а сама дій на свій розсуд». Тоді розсміялася пані Фатіма і звеліла: «Служнице, зачини двері». Й та зачинила двері».

Мовив ал-Джуайд: «І так перебували ми у взаємному задоволенні та блаженстві, переплітаючи ноги наші, розв'язуючи вузли, цілуючись і обіймаючись — так що врешті-решт сягнули ми вершини пристрасті одночасно. Стишилися руки Фатіми, і відійшли сумніви її. Тоді намірився я вийняти айр свій з неї, та вона взяла з мене клятву, що я повторю здійснене щойно.

Тоді вийняв я його, витер і повернув його туди, де він був. І почали ми знову танок наш, обіймаючись і обдаровуючи одне одного пестощами. І так тривало довго. Фатіма була такою ненаситною, що я весь спітнів. Тут вона сказала мені: «Введи його в рота мого. Адже айр твій не згасне, доки перебуватиме в устах моїх».

Після цього звеліла мені Фатіма лягти перед нею, і я зробив так. А вона здерлася на мене, взяла айр мій у руку свою й увесь ввела у фардж свій. І здивувався я з фарджа її і його здатності поглинути айр мій, бо жодна з жінок, з якими я злягався досі, не могла впоратися з ним і прийняти на повен зріст. І не знаю я, звідки та здатність її: від того, що Фатіма була пишнотілою, а фардж її просторим, чи від того, що фардж її належав до числа бездонних, чи була інша причина.

Потім почала Фатіма скакати, стогнучи від пристрасті, вставати й сідати, позираючи, чи весь увійшов у неї айр мій, потім вивільняла його і знову сідала так, що зникав айр мій.

Тут Фатіма злізла з тіла мого, лягла і веліла мені зійти на груди її. Я зробив так і по самі вінця увів у неї айр свій. І не припиняли ми цієї гри аж до ночі.

Тоді мовив я у душі своїй: «На все воля Всевишнього! Тепер не залишить вона мені й крапельки здоров'я! Коли настане день, я спробую улизнути від неї». Але так тривало ще один день і ще одну ніч. Усього ж я зійшовся тоді з Фатімою двадцять сім разів, і ніхто не робив це довше, бо впродовж усього часу не відпочивали ми і години.

Коли ж я полишив її, то пішов до Абу Нуваса і все йому розповів. Він здивувався і сказав: «О Джуайде, тобі не впоратися з цією жінкою, бо вона варта всього того, що здійснив ти раніше у цій царині». А я вирішив одружитися з Фатімою і запитав поради в Абу Нуваса. Він сказав мені: «Якщо ти одружишся з нею, то зруйнуєш здоров'я своє, і Всевишній того не пробачить тобі. Дивись, Джуайде, не бери за дружину жінку ненаситну, бо не впораєшся ти з нею».

Туніс. 1530 р. *З арабської переклав В.Р.*

ЕДУАРД СЕЛЛОН

«ВОНА СІЛА МЕНІ НА КОЛІНА»

Малюнок невідомого англійського художника, 20-і роки XX ст.

Г.С.Ешбі *Лондон, Англія*

Ти, без сумніву, вельми здивуєшся, дізнавшись, що я повернувся до Англії. Але те, що я тобі розповім, можливо, й не викличе у тебе великого подиву, бо в житті, зрештою, так багато романтичних пригод.

Насамперед маю повідомити, що нашу подорож на континент (стосовно Єгипту, як з'ясувалося, то був жарт, жертвою якого я став) ми здійснили у супроводі однієї дами! Її імені я тобі цього разу не повідомляю, тому що не можу підводити мого друга.

У понеділок увечері я просидів цілісіньку годину в його закритій кареті поблизу залізничної станції «Уондсворт Роуд», очікуючи «миле створіння», яке виявило мені честь, надіславши чарівну рожеву записку, що пахтіла фіалками, і благаючи мене бути пунктуальним. Запевняю тебе, я продемонстрував виключну пунктуальність, але дарма! Вона промаринувала мене биту годину, впродовж якої я викурив незліченну кількість сигар.

Нарешті вона з'явилась, і — уяви мій подив! — переді мною постає найпрекрасніша молода леді з усіх, кого я досі бачив, така молода, що мимоволі вигукую: «Господи, та ви ще дитина! Осмілюся запитати, скільки ж вам рочків?» На ці слова вона дає мені ляпаса і вигукує: «Так, дитина! Та чи відомо вам, сер, що мені вже п'ятнадцять літ!» — «І треба думати, ви дуже закохані в містера Скарсдейла?» — запитую я, маючи на меті промацати грунт. «О! Comme Ca!» — парирує вона. «Він збирається обвінчатися з вами у Відні чи в Єгипті?» — продовжую уточнювати я. «Про який Єгипет мова?» — дивується вона. «Але ж наш милий друг запросив мене супроводжувати його до третього нільського порогу, і я сподіваюся, моя люба, що ця ідея не випарувалася впродовж тієї півгодини, що спливла після того, як я одержав прегарну записочку?» — «Дурниця! — вигукує вона. — Він глузує над вами. Ми нікуди не поїдемо далі Відня!» — «Оце так-так! — відповідаю. — На війні і в коханні всі засоби до снаги». Сказавши таке, починаю її цілувати. Вона не чинить

жодного спротиву. Тоді без зайвих церемоній просовую руку під її сукню. «А хто ваш тато, люба?» — «Він торговець, мешкає у Клафемі». — «А матуся? Вона знає, що ви подорожуєте самостійно? — не витримую я. «Влітку наступного року я виходжу в світ», — відповідає вона. «Ви хотіли сказати, що маєте намір вийти у світ наступного року?» — уточнюю я. «Але на той час я вже буду одружена», — відповідає вона, не зморгнувши оком. «Дурниця!» — обурююсь я у свою чергу. «Чого це дурниця? — роздратовано дивується вона. — Та чи відомо вам, що він мене спокусив?» — «Ні, мій янголе, я цього не знав, та, якщо чесно, мені здавалося... Хоча... Ні, не варто тішити себе надією. Чоловік із роду Скарсдейлів ніколи не візьме за дружину таку малявку, як ви». Тут вона заплакала. Я мовчу. «А ви з ним давно знайомі?» — запитує вона згодом. «Декілька років», — відповідаю. «І ви справді вважаєте, що він не одружиться зі мною?» — «Абсолютно переконаний, моя крихітко». — «Ну, гаразд. Тоді я йому помщуся. А ви мені подобаєтеся». — «Невже? О Боже!» — «Справді, подобаєтеся...» І присягаюся, не встиг я опам'ятатись, як вона віддалася мені. Якого блаженства я зазнав! Що таке сьоме небо, може розповісти лише той, хто на ньому побував. Та що вдієш! Ми вже наближалися до станції, отож мені вдалося взяти її лише раз. Залишаючи карету на станції «Чаттем і Дувр», вона міцно потиснула мені руку, наче кажучи: «Я ще буду твоєю!» Її зустрічав Скарсдейл. Аби не гаяти часу, ми одразу сіли на поштовий поїзд і прибули до Дувра точно за розкладом, потім сіли на пароплав, прибули до Кале і там знову пересіли на поїзд. Упродовж усієї дороги мені страшенно не таланило, й лише коли ми були за десять чи дванадцять верст від Відня, випала щаслива нагода. Мій шановний приятель заснув блаженним сном. Обидва бісові пасажири, що їхали разом із нами від самісінького Кале, зійшли на попередній станції. Яке щастя! Ми не стали гаяти ані секунди. Вона швиденько сіла мені на коліна, повернувшись до мене спиною. О Боже! Ми настрибалися досхочу! «Побачити Рим і померти!» — промовив я, шаленіючи від щастя. Після цього ми вирішили повторити в позиції, яку я називаю «вершник». І цієї миті прокинувся Скарсдейл. Я хотів було зіштовхнути моє дівча на сидіння навпроти, та нічого з того не вийшло: він уже заскочив нас! Здійнявся скандал. Ми накинулися один на одного. Він обізвав мене негідником, який потай почав амури з його нареченою. Я обізвав його сволотою, яка спокусила неповнолітню. Тут ми прибули до Відня. «Ідіть усі ви під три чорти! — кричав я, вивалюючись з вагона з розбитою губою і розквашеним носом. — Прокляття!» Що стосується Скарсдейла, то він, з добрячим синцем під оком, відбув зі своєю невдоволеною нареченою до готелю на вулиці Леопольд. А я зупинився у скромніших номерах на вулиці Грабен неподалік від собору Святого Стефана. Я мав п'ятнадцять фунтів, тож намірявся пожити в місті декілька днів і оглянути пам'ятні місця. Не буду обтяжувати тебе своїми враженнями, оскільки в путівнику Мірруя ти знайдеш кращі описи побачених мною пам'яток. Та вже наступного дня я одержав від прекрасної Джулії записку: вона призначала мені побачення на вулиці Фольксгартен. Яким чином їй вдалося приспати пильність свого кавалера, невідомо, але ось вона в кареті — а у Відні, доповім я тобі, до біса гарні карети. Ми влаштували собі прощальний десерт і домовилися про побачення в Англії. Наступного дня я від'їхав. І от я вдома, без жодного пенса в кишені!

Так завершилася моя подорож по Нілу, до третього порога, до Нубії, до Абу-Сімбела і т.д., і т.д.. Розумію, шкодувати про це не варто, та проти власної природи не підеш. Отже, на все добре. Не забувай.

Твій Е.Селлон[2].

---

[1] Г.С.Ешбі — відомий колекціонер еротичної літератури, на базі його бібліотеки було створено спеціальний «приватний фонд» Британської бібліотеки.

[2] Едуард Селлон — англійський антрополог, автор еротичних творів і невиправний бабій. Через місяць після цього листа, написаного 1886 року, він застрелився у готелі на Піккаділлі, маючи сорок вісім років життя.

БОГДАН ЖОЛДАК

РАША НАТАША

Гравюра Обрі Бердслея. Англія, 1896

Вставка

У неї був контактний дар. Чого не скажеш про всіх інших жінок, бо ті лише й роблять, що викликають контакт на себе. А не навпаки — а Юля тут як у маслі купалася. Тому легко переходила з програми на програму, коли деякі з них закривали.

Одного такого разу, вискочивши з літучки, вона пробігла повз невиразну постать. Яких по всіх телеканалах задосить по коридорах. Однак якісь розряди затріщали у волоссі, і Юля зупинилася, аби струсити їх.

Це був Толік. З усією своєю долею. Що він робив весь цей час — було написано на його сорочці, а особливо, брюках.

«Навіть на секон-хенді можна купити пристойніше», — ось що перше подумала Юля про нього.

— Привіт, ріммембер мі? — блиснув він зубами.

І хоча вона зробила це, однак удавала, що намагається упізнати.

— Толян! Ну? Ріммембер олл.

Черга в кафешці була невеличкою, однак її вистачило, аби він розповів їй про своє життя. Певно тому, що в кав'ярні було геть затісно.

— А тепер? — обережно почала вона, бо кава виявилася несподівано гарячою.

— Та от домовляюся робити у вас пілот-програму, — видихнув щасливо він. Бо ще не мав досвіду в пілот-програмному житті.

— Яка тема, якщо не секрет? — запитала вона й відчула до себе огиду. Тому що вчутила в своєму голосі елемент інтерв'ю.

— Та які там вже секрети, Юлю, про Інтернет.

«Чому ця чашка така гаряча? — бісилася Юля. — Скільки разів тут пила — і на тобі!»

— Що таке?

— Обпеклася, — почала шукати хусточку вона.

— Дай я поцілую — і пройде, — не зробивши пази, він притиснувся губами до її вуст.

Вона б обурилася, якби. Його цілунок затулив кав'ярню. Й виштовхнув навіть постійне професійне занепокоєння, що Юлю тут можуть упізнати. Коли він відтулив губи, вона зрозуміла, що між отим поцілунком за колоною і цим, отут, не існувало ніякої часової відстані. Де він так навчився? Невже ще в ліцеї? З ким, з ким він там це міг робити — адже не з павучихою по виховній роботі?

В режимі вставки

— Розумієш, — пояснював їй головреж, — у тебе зникло головне — в твоїх діалогах зникло інтерв'ю. Ну ти розумієш?

Еге. Коли закрили одну передачу, потім другу. Третьої не було. А лише ця розмова про нюанси. Юля відчувала, що їй просто заздрять. Особливо на Толю, бо вона так змінилася. Це всі помітили.

— Ти закохалася? — казали їй замість «здрастуй».

Першу його пілот-програму довго вовтузили, доки рада не вирішила остаточно:

— Якщо ви знайдете під неї спонсора або хоча б рекламу, то може бути.

Толік, він повірив у це. А Юля — вона працювала вже чимало на телебаченні й знала, що таке рада. Й що таке «то може бути». Вона рішуче пішла до директора, аби почути:

— Юльцю, ну повір. Ну там, ти ж професіоналка? Ну там, в його пілоті — лише ти є, а все інше — ну кондовий самопал, ну?

Жінки були відвертіші:

— Кидай його в зад, Юлю. Кидай його, бо його не витягнеш, а себе опустиш.

Хоча жодна з них не ладна була притамувати в очах заздрості. Що, мабуть, кльовий мужичок попався, якщо вона скаче на амбразуру.

Вже кожен перший цілунок затуляв. Усе, що було поза ним, так, що під ранок лише вона згадала, що принесла півкіло масла, і воно геть розтеклося сумкою. Вона сміялася істерично, бо там були ще касети з «висхідняком». Сміялася, бо збагнула, що це остаточний кінець.

— Не плач, Юльцю, — гладив він її по руці, — я тут таке придумав, вони повзатимуть. Щоб я не поніс це на інший канал. Гади всцяцця, вони бісяцця, що не можуть працювати, от і шукають винуватих, от і знайшли тебе, Юльцю. Послухай: от що таке Інтернет?

— Ну? — утирала вона сльози.

— Інтернет, Юльцю, це ж калейдоскоп, ясно?

Нарешті сльози вмить всохли.

— Ну?

— Це калейдоскоп у значенні вставок. Тобто це — суцільні вставки, бо там можна вставлятися в будь-яке місце, ясно? От і пілот-програму треба робити в стилістиці цілковитих вставок.

Видихнув він переможно.

— Ну? — майже зрозуміла Юля.

— І тоді — наша передача буде вставлять! — підсумував він. Радіючи, що оця, остання, фраза також годиться для дикторського тексту.

Кілька знайомих були підімкнуті під Інтернет. Біда лише, що не було власного відика. Бодай аматорського, бо для пілоту й такий би згодився. З яким треба ходити по комп'ютерах і переганяти матеріал для майбутньої програми.

В режимі вставки

Дорогу до Стамбула краще не згадувати. Була така спекота, що автобус забув боятися придорожнього рекету. Так і проскочив його, бо той теж, певно, попікся.

Коли Юля побачила в натовпі на картонній табличці «Юліа Кірік», то швиденько одшилася од своїх попутників. Добродій з написом геть був не схожий на турка. Особливо коли виявилося, що англійська його краща за Юлину.

— Ідея дуже проста, — вів він її під лікоть, — нам потрібні слов'янські лиця, бо торгівля йде переваж-

но до вас, так? От і все — слов'янки мають бачити на товарі своє обличчя, так?

Це було зайве, бо вона чудово вивчила умови контракту, особливо про гонорар і кількість фотовідбитків, перш ніж їхати сюди. Бо наслухалася про Стамбул, а головне, начиталася. Тому паспорта заховала якнайглибше.

Юля пояснила, сміючись, що вона одразу стане під фотооб'єктив, однак воліє трохи відпочити з дороги.

— Ну, так, так, звісно, — не одпускав її ліктя Мустафа. — Я гадаю, вам півгодини буде достатньо?

Юля покинула посміхатися. Однак подумала: «Та біс із вами. Фотографуйте швидше, може, я на цей же автобус устигну тоді назад».

Тому й не образилася, що їй не заброньовано номера в готелі.

«А чого? Сьогодні одбомблюся, біс із ними, з екскурсіями», — запевняла вона себе, сівши чепуритися просто у фотоательє.

Мустафа наче читав її думки:

— Може б, ви хотіли пройтися по магазинах? Доки ви накладаєте грим, я зроблю це. Скажіть, що купити вам в рахунок вашого гонорару?

Він видобув свого примірника контракту, аби зазирнути в суму.

Юля сказала. А тоді пригадала:

— Магнітофон! Відеомагнітофон мені треба, але такий... — Вона не могла чомусь пригадати, як англійською буде «режим вставки»: едіт, даббінг? Інссерт! — радісно вигукнула вона, згадавши. — Мені дуже потрібен магнітофон, який має функцію режиму вставки. Ні, не лякайтеся, не професійного, мені вистачить такого, для хатнього відео.

Власне, через що вона сюди приїхала? Через нього, відака для Толіка.

Мустафа уважно записав і це, вийняв калькулятора, підрахував, і вийшло загалом, що не так уже й дорого. Взагалі, дуже коректний, як на турка, чоловік. Він зник, і лише тоді Юля озирнулася павільйоном. Подивувало, що в кутку, куди спрямовані софіти, було лише ошатне ліжко.

— Кофі? — по-турецькому запропонував помреж.

— З сендвічем, — по-англійському відказала вона.

Й повернулася до трюмо. Вражала тут кількість косметики, можна слона запудрити. Тим часом зібралася бригада. Й переминалася, доки Юля поснідає. Вона торкнулася вустами кави й сахнулася. Ні, не гаряча. А огидно гіркуща, з липким якимсь присмаком.

— Це турецька кава, — сміявся, пояснюючи, Мустафа. Він повернувся з оберемком кульків, а головне, з коробкою, на якій виразно позначався відеомагнітофон. — Ви ж чули про турецьку каву, що є така? Ну от. У нас її готують не так, як у вас. Це смола! — захоплено коментував він. — Асфальт! Її треба отак, кінчиком язика.

Юля не стала сперечатися. Бо їй потрібна енергія. Вона перехилила нахильцем, аби увібрати цю гидоту швидше.

Але гидота увібрала її. Утиснувшись в горло, вона геть не стікала донизу — а одразу спалахнула навсібіч. Особливо вгору, в голову, так, що та встигла лише подумати: «Чогось підсипали, гади...»

І це було останнє міркування, бо й усі інші одступилися, надаючи місце поштовхам «кави», аж доки вони не сягнули кінчиків пальців. Бригада, посміхаючись на це, очікувала. Щоби стерти ці криві вуста, Юля взяла пудру й вирішила всіх закамуфлювати. Однак її було ввічливо забрано й покладено назад під трюмо, крізь яке дівчина з подивом завважила, як її роздягають чужі руки. За якими червонавим диявелом проблискувала відеокамера, чудна така, бо геть не схожа на обіцяного фотоапарата.

Її оголено і ведено до широкого ліжка, куди враз повернулися усі софіти, скеровані руками бригади.

Коли світло прожекторів зникло з-перед очей, Юля побачила добродія, дивного такого, бо він роздягався, вже вилізши на неї. Поштовхи «кави»

замінилися на інші, правда, не такі пекучі. Особливо не вдавався йому комір, тому що він, смішний, забув скинути краватку. Він намагався скинути її, розв'язавши зубами. В таку спеку краватка? Вона здалеку чула свій регіт, од якого їй ставало смішніше. Якби їй хто розповів про циркового номера з чоловічим стриптизом під час статевого акту, то вона би зроду не повірила. А той клоун лишив ще на собі черевики, аби струсити їх з ніг разом з оргазмом.

Коли цей одкотився, вона побачила Мустафу. Той картинно сперечався з лисим яничаром за жужмо кредиток, які переходили туди й сюди, доки не зникли в мустафівській кишені. Бо лисий кілька разів озирався на широке ліжко, доки не забув торгуватися. На дотик він виявився геть не яничаром, а голим. З одежі лишивши самі вуса, які заважали не тільки цілуватися, але й дихати. Юля пробувала одкусити їх, однак вони виявилися справжніми, а не з гриму. Це було дивним, отже, він був не професійним актором? Не треба вчитися сценічному мистецтву, аби завдавати на широкому ліжкові, напудреному світлом софітів, серед спалахів яких то виринав, то знову ховався зрадливий червонавий вогник відеокамери.

Юлю дивувало, що стільки їх отут на цьому пружинному кону, а всі вони разом не варті були одного простого-простісінького Тольки, такого далекого-далекого, наче майбутня вставка в його пілот-програмі. Рахувати цих, місцевих, вона би могла через ванну, куди її по кожному разові запроваджувано. Але й там невідступніла червоняста зіниця камери, така, що кілька разів мало сама не запірнала в мильну піну незвичайної, з липким присмаком, мильної опери. Чи оперети? Де іншої піни, густішої, було не менше. Так що нарешті Юля стомилася сміятися. Тоді їй помреж приносив ще трохи смоли.

Так тривало доти, доки сама камера не вирішила скористатися широким ліжком, однак Мустафа резонно доводив, що, по-перше, в черзі стоять ще

кілька клієнтів, які щедро заплатили не лише за ліжко, але й за сувенір — відеозйомку акту.

Однак тут йшлося не лише про ці фокуси, але копії для відеотиражувальних фірм. Це по-друге. А по-третє, хто буде знімати, якщо сам оператор цього робити не зможе? Чи зможе і це водночас? На біду, тримати камеру погодився один освітлювач, і тому обурений Мустафа вирішив вирахувати платню у збуреного оператора, вже хай йому грець, плівки однаково на всіх вистачить.

Раша Маша

Юля опритомніла в автобусі. За вікном пропливала рідна Болгарія. Голова гуділа нестерпно, і тому вона ніяк не могла пригадати. Тривога ця посилювалася доти, доки дівчина не побачила свої руки, якими вона притискала чималого коробка з відеомагнітофоном. Дивувала мізерність ваги його, і тому Юля похапцем розпакувала, аби полегшено констатувати, що омріяний той апарат на місці. Так, той самісінько, що намальований і поверх картону.

Пасажири регітно коментували пейзажі навколо, бо вони були комуністичними. Серед кількох лиць Юля з подивом упізнала чимало тих, з якими їхала сюди, — еге, набрали товару, тепер можна й назад.

Тут вона хапнулася грошей. Вони були на місці, однак дівчина вирішила за краще переховати їх у надійніше. Рахувати їх було несила, і так добре, що магнітофон в коробці натуральний. Головне заховати перед кордоном гаманця куди подалі. І з подивом зазначила, що під блузкою немає ліфчика. А під сукнею не є геть трусів.

Раша параша

Її не зустрічали. Вона б розсердилася, але голова тріщала так, що навіть на це не було сили. Тут вона ледве пригадала, що автобус затримався на піднях. Хто ж дочекається?

Спогадів було, як не дивно, лише про дорогу. Коли вона намагалася пригадати Турцію — одразу до

голови здіймався тупий біль. Такий, що хапало аж за низ живота.

Лише в таксі її одпустило. Вечірня рідна прохолода легко влітала в авто, легко вигонила з голови прикрощі. І добре, що немає ліфчика — легіт туди легко досягав і скрізь. Та хіба є на світі така болячка, яка б не зникла, повернувшись в рідний Київ?

Обчепившись кульками й коробками, вона дотарганилася хати. Шукаючи ключа, сердилася, що за дверима лунає гулянка, яка зустрічає її без неї. Так і вийшло — коли вона стала на порозі, то її помічено лише з другого разу.

— О, хто до нас прийшов! — гукнув Толя і вхопився її підіймати. Все залящало навколо, і Юля з подивом упізнала навіть кілька знайомих облич. Кожне накинулося до пакунків, вона пробувала хвастатися, однак сили стачило лише на магнітофона.

— Ну, розказуй, — наполягали навколо.

— Та що там розказувати? Сфотографувалася і в той же день назад. Іншим разом, коли побуваю, там є що подивитися.

Толя тим часом кинувся до шнурів. Приладнати до вітчизняного телевізора імпортну відео-цяцьку з першого разу не вдалося. Потім, коли він почав тицяти досередини свою касету з пілот-фільмом, виявилося, що там, усередині, як не дивно, а ще одна вже є.

— О, фірма, — непідробно радів він. — Бач, тест-касета додається, аякже.

Юля так знеможено сіла в крісло, що й голови здійняти не ладна була. Відеомагнітофон закрутився, темрява в телеекрані блимнула й розійшлася, усталилася картинка, на якій кілька волохатих патрали велику ляльку. Запанувала мовчанка, така ж несподівана, як і відео-картинка.

Юля кілька разів струснула головою, бо тамта декорація чомусь видалася їй на диво знайомою: широчезне, наче з напудреного шовку, ліжко, де чоловічий групенсекс змагається з індивідуальним жіночим. І той наливний, чи надимний, жіночий манекен, якого вони порають, також виявився чимось далеко знайомим. Якось невловимо на щось дуже близько схожим, лякала лише абсолютна відстороненість скляних очей тої штучної жінки, яка затесалася межи волохатих.

Кілька гостей першими підскочило й не прощаючись рушило до виходу. Інші ще хихотіли, доки відеокамера не вийшла на крупний план. Тут сумніви полишили кожного в квартирі присутнього, і всі подалися геть.

Останньою ту нещасну ляльку упізнала Юлія. Та й то тому, що зойкнула. Якби не це, то зроду би не здогадалася. І їй стало гіркіше за будь-яку смолу. Тому, що повірити вона була ладна у що завгодно на світі, лише не у власне телевідображення.

Інсерт

— Ви ето, дамочка, що з вами! — занепокоївся головветеринар, бо він перший помітив, що відвідувачка не встигла припалити й сигарету, а вже знепритомніла. Добре, що поруч завжди є нашатир. Начальник сунув їй під ніс і радісно помітив ознаки життя, які швидко поверталися до ще майже молодої жінки.

Вона сахнулася, прийшовши до тями. Далі:

— Пробачте, — видихнула стомлено. Обтрусила з сукні цигарковий попіл, потім: — На чому я зупинилася?

— На тому, — боровся вже сам начальник з нашатирним духом, аби не чхнути, — на тому, що ви оце прийшли й почали требувать од нас невозможного.

— Чого? — лякнулася вона.

— Повірте, но ви требували, щоб ми — усипили вас.

Усі присутні ветлікарні згідно закивали. Запанувала мовчанка, така, що з підвальних віваріїв чути було підземне скавуління піддослідних собак.

— Ну ясно. А ви що відповіли? — дивувалася далі жінка.

— Ну, а шо ми можем відповісти? Нам же запрещонно навіть думать про людей, щоб їх умерщвлять, це ж не шутки, — виправдовувався головний.

— І даремно. Ось я зараз розкажу вам, і ви погодитеся. — Вона підняла зі столу почату цигарку й не встигла піднести її до вуст, як послужливий вогник з запальнички вже був там. Глибоко затягнувшись, вона повернулася до помешкання очима: — Я працюю на телебаченні, розумієте? Працювала, — видихнула вона ще раз густо, — доки не помогла одному знайомому ідіотові. Ну, той все там, що міг, провалив.

— Розумію, — заховав назад запальничку старший ветеринар.

— Ну от, — курила далі вона, — доки він там крутився, то стибрив в апаратній ефірну касету з фільмом, ясно? А ми крутили тоді кіно і з побутових копій, ясно? — сказала вона присутнім, собі чи цигарці? — От він побіг додому, а там в нас є магнітофон, який робить вставки. І вставляє до того фільму, — тут вона зітхнула, нарешті, без диму, — вставляє нещадиму порнуху. Отак бере й де-не-де, — показала пальцями вона, — де-не-де там шматочками вставляє, таку гидку, уявляєте. Потім, наче нічого не трапилося, швиденько повертає її на місце, гад. Розумієте?

Ті закивали, хоча нічого не збагнули.

— Ну от, — провадила вона, — а потім тихенько жде. Доки не настане той страшний день і фільм не виходить в ефір. І всі люди, які люблять кіно, дивляться. І раптом бачать там — що?

— Що? — закліпав головний.

— Порнуху! — майже хором випалив колектив.

Запанувала мовчанка розуміння.

— Не пойняв, — не зрозумів начальник, — так при чому ж тут тоді ви? Щоб при свойом умі жизнь кіньчати.

— Чи ти ненормальний? — допалила, майже проковтнувши цигарку. — Порнуха ж була та, що знята в Стамбулі!..

ЛЕА АЇНІ

БІЛИЙ КОСТЮМ

Гравюра Обрі Бердслея. Англія, 1896

Через кілька хвилин по тому, як він підняв металеві жалюзі й одчинив майстерню, на нього наринула гаряча, навальна хвиля похоті, що вимагала негайного вдоволення. Він скинув оком на безлюдну вулицю, подекуди вже поплямлену ясними латками сонячного проміння, а тоді повернувся в сутінь майстерні і заходив із кутка в куток. Увімкнув трубчасту лампу денного світла, потер руками чересла, бо жагуче полум'я, що охопило їх, однак не стухало. І зрештою він здався. Замкнув скляні двері на вулицю, перевернув лицем досередини табличку «Відчинено» й рушив у глибину приміщення, за вицвілу завісу.

Там, у коморі, де зберігалися тканини, він звично сів на один з ящиків, перед тим спустивши з себе штани, так що вони впали аж додолу. Підлогу вкривав шар ворсистого пороху, та він того не помічав. Трохи заважали йому чотири кравецькі манекени, ті безголові дерев'яні боввани на металевих стояках з коліщатками, та ще порипування ящика під його вагою. Але врешті він зосередився на своїй плоті, і рука його ритмічно засовалась туди-сюди, а в очах стуманіло.

Нараз одноманіття його тихих віддихів урвав стукіт у двері. На мить рука йому заклякла на гарячому білому органі, а у вухах задзвеніло. Він судомно проковтнув слину й не знав, що робити. Йому вже недалеко було до фіналу, але той стукіт не вгавав, попри табличку на дверях. Ще вагаючись — іти чи не йти, — він нахилився й натяг штани, аж раптом помітив на підлозі під завісою білу смужку. Він забув вимкнути світло, ось у чім річ! Отож сховав свій напружений, невдоволений орган і поквапно застебнув штани. А тоді провів рукою по сорочці, так наче хотів стерти сліди того, що оце допіру робив, і сердито пішов до дверей.

Перед дверима стояла жінка із сигаретою в руці. Постать її за брудним склом була начеб трохи викривлена. Другою рукою, аж над лікоть винизаною пластмасовими браслетами, вона затято грюкала в шибу. А коли він одчинив, увіпхнула перед себе хлопчину, що його доти було не видно, увіпхалася сама й повалилась на перший же, якого натрапила, стілець.

— Чого це ви змушуєте стільки чекати себе? Світло

ввімкнене, а він і не думає відчиняти! — грубо заговорила вона, відліпивши сигарету від наквецяних рожевою помадою губів. Хотіла була кинути недопалка на підлогу й притоптати черевичком на високому підборі, потім передумала. Її меткий погляд уже запримітив на прилавку скляну попільницю. Легенький поштовх у плече — і хлопчина миттю шаснув туди і посунув попільницю до неї. Усе те було вдіяно без жодного слова. Тоді жінка, трохи заточуючись, устала зі стільця, і ту ж мить, так наче вони домовились про це наперед, хлопчина зайняв її місце.

Вражений мовчазним і майже неймовірним порозумінням між цими двома, господар знов подивився на жінку і тепер одразу впізнав її, хоча цього хлопця з нею ніколи перед тим не бачив. У нього раптом виникла невиразна підозра, підбуджена тими чутками, що ходили про цю жінку в околиці.

— Чого це ви на мене витріщились? — сердито запитала вона, знов обкинувши майстерню швидким котячим поглядом.

— А чого вам треба? — відповів він запитанням на запитання і таким самим грубим тоном.

— Ану не розмовляйте зі мною отак! — відрубала вона з удаваною погрозою у голосі, та водночас її надміру розфарбоване обличчя розпливлось у широкій солодкавій усмішці. А що вона стояла зовсім близько до нього, то він нараз завважив, що шкіра у викоті її сукні вкрита щедрим шаром пудри, а проте поодинокі чорні волосинки все-таки прозирають назовні, немов глузуючи з того білого покриву. Очі її, підведені внизу чорним, а зверху голубим, допитливо й зацікавлено втупились у його очі. По спині в нього перебіг дрож. На згадку про те, що він робив у коморі, його схожі на яблука щоки спалахнули, і він одвів погляд. Тоді одвернувся й сам, зайшов за прилавок і став там, неначе відгородившись від жінки. Сам того не помічаючи, він обкрутив стрічку сантиметра навколо шиї, а його рука, тремтячи, сягнула по великі важкі ножиці, до яких, немов притягнуті магнітом, ураз прикипіли хлопцеві очі. Він хотів був подивитися на малого, але жінка заговорила знов, тепер уже нетерпляче:

— Ви кравець чи не кравець? Так чи ні?

Він злегенька кивнув головою і, раптом намацавши ножиці, присунув їх до себе, ніби мав оборонятись. Хлопець миттю звів очі з ножиць і стривожено глипнув на кравця. Тоді скулився на стільці, стиснувши на колінах кулаки й розтуливши рота.

— За тиждень у нього бар-міцвах'... — Жінка знов обернулася до кравця, говорячи з ним, немов з яким придурком. — Він уже великий хлопець, справжній чоловік, — додала по паузі. Її довгі нігті занурились у хлопцеве масне волосся. Ніби гидуючи тим дотиком, вона швидко забрала руку й витерла об його сітчасту майку. Хлопчина ані зворухнувсь.

Зрештою кравець усе-таки вийшов з-за прилавка й приступив до них, пильно роздивляючись на хлопця.

— То йому вже тринадцять? — недовірливо спитав він.

— Певно, що тринадцять! — з поблажливим докором відказала жінка. — Він трохи худий та недорослий, одначе дужий, справжній чоловік, правда ж?

Хлопчина механічно кивнув головою, не спускаючи каламутних очей з кравця.

— А як із грішми? — суворо запитав кравець.

Якусь хвилю вона вдавала, ніби не почула запитання. А тоді пожбурила журнал на прилавок і з люттю закричала:

— Що значить — «як із грішми»? Та скільки скажете! І вам не соромно? Повії теж платять, щоб ви знали...

Якийсь рвучкий порух, схожий на судому, струснув хлопцеве тіло, і він обхопив себе худенькими руками. На грудях крізь сітчасту майку вистромився, наче голка, маленький пиптик.

Кравець приклав руку малому до лоба. Хлопець відсахнувся.

— Та він же весь горить, хіба не бачите? У нього жар!

— Пусте, — мовила вона, здвигнувши плечима. — До весілля минеться, правда ж? — якось недобре підморгнула, хоч на обличчі в неї знову розпливлась та сама широка усмішка. — Знімайте мірку, — звеліла вона. — Та покваптеся, поки він не схуд ще дужче.... — Жінка засміялась із власного дотепу, і хлопець теж усміхнувся кволою усмішкою сновиди.

Кравець знову підступив до нього, і цього разу малий скорився. Кістки його щільно облягала аж надто смаглява шкіра. Мабуть, цього неприродного кольору їй надала якась хвороба чи просто жар. Кравець завважив, що довгі вії хлопчини, коли матері не було поруч, часто-часто кліпали. Зняти з нього мірку не становило жодних труднощів. Кравець записав ті невеликі виміри до своєї книжечки й відіслав хлопця назад на стілець. Але той лишився стояти.

Кравець обернувся до жінки, яка тим часом водила рукою по дерев'яних полицях за прилавком і щось бурмотіла, розглядаючи темні сувої матерії, що, наче мертві тіла, лежали один на одному. З рота в неї стриміла кравецька шпилька, яку вона витягла з подушечки на прилавку.

— Які похмурі кольори! — мовила вона, скоса позирнувши на кравця. — Я хочу білу матерію. Щоб мій хлопчик пішов до синагоги в білому.

Терпець кравцеві урвавсь, і він повернувся до малого, що так і стояв на тому самому місці, млявий та безмовний, з багровими плямами на щоках і каламутними очима.

— А що скажеш ти? Це ж *тобі* костюм? Який ти хочеш?.. Та ти що, говорити не вмієш?

Жінка вийшла з-за прилавка й підступила до них. Вії хлопцеві затріпотіли, наче крильця в сполоханої пташини, і він урешті всміхнувся.

— Білий... — видушив із себе крізь зуби.

Жінка знову погладила його по голові, але цього разу пальців у волосся не занурила.

— Ну добре, — сказав кравець, якому вже набридли ці двоє, і стомлено повернувся до прилавка. — Платіть завдаток і за два-три дні приходьте по костюм.

— Про що мова, — озвалася жінка. Тоді легенько дряпнула обламаним нігтем плече малого, і той пішов до стільця й знову сів. — Скільки?

Кравець не кліпнувши оком, назвав суму.

— Це надто багато, але дарма. — Жінка повернулася до нього боком, видобула з надр ліфчика кілька папірців і кинула їх на прилавок.

— Що це? Ви жартуєте? — сердито мовив кравець, ретельно полічивши гроші й лишившись невдоволений.

— Скільки маю, — відказала жінка. — Поки що...

— Ні! Не буде діла!.. Навіщо це мені? Я не збираюся шити вам задурно, — не вгавав кравець, хапаючись за ножиці.

— Ви шитимете не мені, а йому, і наступного разу я сплачу все, що належить... Мені ж іще треба купити йому черевики. Невже ви не розумієте? — раптом запитала вона сердито.

— Білий... — луною повторив хлопчина з кривим від жару усміхом.

— Атож, білий! — вигукнула за ним жінка. Очі її звузилися з розпачу, голова похилилась.

— Яке мені діло до черевиків?! — заперечив їй кравець. — Я... я маю отримати те, що мені належиться. І нічого не роблю задурно.

— Гаразд, то є ще один спосіб вас погамувати, — огризнулася жінка. Склавши руки під грудьми, вона рушила до нього за прилавок, твердо ступаючи на своїх високих підборах. А коли стала навпроти, руки її випростались і обхопили його за шию.

Кравець намагався вивільнитись, але гострі пахощі її парфумів, змішані з ледь уловним духом жіночого поту, оповили його заворожливими тенетами, і він аж здригнувсь, коли вона шовковисто провела язиком по кінчику його носа, що враз збуджено задерся.

— Ми можемо піти в якийсь закапелок? — пошепки, але рішуче спитала жінка з легким, грайливим спокушанням і тут-таки назвала добрячу ціну.

— Та це ж вартість половини костюма! Що ви собі думаєте? — Злякано похопившись, кравець зирнув на хлопця і з подивом побачив, що той сидить, мов закляклий, сховавши обличчя між руками. Тільки ноги його раптом почали рухатись туди-сюди, і стілець під ним затанцював у шаленому ритмі, так що, здавалося, ось-ось перекинеться назад.

— Ану припини! — гримнула жінка, розстібаючи ґудзики на сукні. — Сиди мені тихо!

Та хлопчина й далі совав колінами в повітрі; руки його, що стискали обличчя, аж побіліли, і проміж них виднілося лише підборіддя, гостре й змокріле від поту.

Жінка роздратовано завела очі, вдаючи безпорадність, і озирнулася навколо.

— Туди? — показала на завісу.

Кравець кивнув головою. Серце йому гупало, і те гупання відлунювало у вухах, заважаючи міркувати тверезо. Хіть знову здійнялась у ньому й поповзла вгору тілом. На мить він ще раз поглянув був на хлопця, але жінка вже штовхала його за завісу й запинала її позад себе.

— Ну, швидше! — підганяла вона. — У мене була важка ніч, і я втомилась, — додала ніби сама до себе.

Він усе ще стояв, мов скам'янілий, а вона помацки пробиралася далі темною коморою, тихенько чхаючи від пилюги й утираючи носа рукою в браслетах, тим часом як стегна її вихилялися, мов у якомусь химерному танку, звільняючись від штанців. Трохи звикнувши до темряви, вона роззирнулася, шукаючи місця де лягти, як раптом наштовхнулася на манекен і аж сполохано зойкнула з несподіванки. Та, розгледівши усі чотири, зайшлася сміхом.

— Ці твої боввани — наче підглядачі, — промовила невдоволено, лягаючи на ящик, де нещодавно сидів сам кравець. — Ну ж бо, чого ти чекаєш? — поквапила його знов.

— Я... я не можу... Ну не можу я, коли там... той малий! — затинаючись, одказав він.

— Та задля нього ж це й робиться! — хрипко, нетерпляче мовила жінка, а тоді пошепки, знадливо показуючи кінчик рожевого язика, додала: — Ходи сюди. Я ж бачу, ти хочеш. Хіба не правда?..

Її біла, помережана голубими венами нога торкнулась його ширінки. В нього вихопився тихий стогін, і штани миттю впали на підлогу.

І знову зарипів під ним дерев'яний ящик, тільки тепер до того рипіння долучалися подібні звуки з-за завіси. То хлопець шарпав стільця, шалено розгойдуючись уперед і назад.

— Він мені стільця поламає, — почув кравець свій голос у проміжку між хеканням.

— Нічого він не поламає. Він хороший хлопчик, — сухо сказала жінка, покусуючи по черзі то мочку його

вуха, то власний ніготь. А тільки-но відчула, що він дійшов кінця, враз видобулася з-під нього, мов тварина, і втерлася якоюсь шматиною, що трапила їй на очі. Тоді, злегенька прихилившись до одного з манекенів, натягла на себе штанці. А перед тим як розсунути завісу, сказала:

— Май на увазі! Я вже заплатила тобі більш як половину. Щоб потім не було ніяких балачок!

Завіса за нею впала. Довгу хвилю кравець сидів на ящику, весь зіщулений, підперши руками спітніле чоло й уникаючи дивитися на дерев'яних бовванів. А коли врешті підвівся, найперше поспішив збутись отієї мокрої шматини й там, у вбиральні на задньому подвір'ї, і собі трохи вмився. Але вода була аж гаряча і ледь текла, і він з огидою закрутив кран. Потім вернувся до майстерні й скоса позирнув на ввімкнену лампу. У майстерні вже нікого не було. Він сів на стілець і втупив очі у розгорнуту книжечку, на невеликі цифри вимірів, а тоді його знову кинуло в піт, так наче він допіру й не вмивався.

...Коли шиття було закінчено, він надів той ошатний святковий костюм на дитячий манекен і заворожено задивився на нього. «Малому буде в ньому добре, — мовив він сам до себе подумки. — Я пошив справді гарний костюм, і він залюбки йогоноситиме».

Минуло ще два дні, але ті двоє не з'являлися.

Якось ранком, на спаді другого тижня, він таки вгледів у кінці вулиці ту жінку: ледь похитуючись на своїх тонких високих підборах і вимахуючи великою сумкою у винизаній браслетами руці, вона швидко простувала тротуаром. Не маючи сумніву, що вона йде до його майстерні, кравець підвівся зі стільця і очікувально став перед дверима. Та коли жінка з видимим поспіхом майнула повз нього, він був такий вражений, що на хвилю аж закляк на місці. А поки отямився з подиву, вона була вже далеко і саме зупинилася на перехресті з наміром перейти вулицю.

— Гей! — загукав кравець. — Гей!.. — І, незграбно підбігши до неї, торкнув її за плече.

Жінка рвучко обернулась і вивергла на нього потік лайки. Він зронив руку й стояв перед нею захеканий і збентежений.

— Ви не пам'ятаєте мене?.. — насилу видушив із себе. — Невже не пам'ятаєте?..

Жінка звела на нього порожні очі; на обличчі в неї відбивалися ворожість і нетерпіння. Та раптом помітила в нього на шиї стрічку сантиметра і враз ляснула себе по лобі рукою в браслетах.

— Ох, та звісно! — вигукнула вона й усміхнулася тією самою солодкою усмішкою, яка так розчулила його минулого разу. — Ви ж той кравець... Ну геть забула!..

Тепер вона була якась ніби змаліла, риси її обличчя розпливлись, і під грубим шаром косметики воно здавалося безживним.

— Слухайте... — мовила вона раптом, нерішуче торгнувши рукою кравця за плече, так наче хотіла втішити його. — Слухайте, а мій малий, отой хлопчик... він помер... — Голос її тремтів, але з обличчя не сходила усмішка, застигла і вже гірка. Якусь хвилю вона мовчала, а тоді швидко заговорила знов: — Ви знаєте, він навіть не був мені сином... я просто виховувала його... — Поступово риси її обличчя знову проступили з-під косметики. Вона, прицмокнувши, облизнула губи і самовпевнено випнула груди. — Отож забудьмо про все те, гаразд? Так чи так, а ви своє дістали. — Жінка хихотнула й, брязнувши браслетами, звела руку.

Кравець квапливо одступив і затулив рукою щоку, перше ніж жінка встигла торкнутись її.

— Як — помер?.. — не вірячи власним вухам, перепитав він.

— А отак, помер, та й годі! Що тут такого? Помер! — Їй раптом урвався терпець, вона переступила з ноги на ногу й уже з видимою ворожістю гойднула сумкою. — А костюм ви можете продати, хіба ні? Так чи так, ви на цьому тільки вигадали...

Кравець полишив її і насилу, мовби переборюючи високі хвилі, побрів назад до майстерні. Заніс досередини стільця, а коли повернувся, то побачив, що жінка вже зникла з очей.

З івриту переклав Володимир Мирофанов

[1]Юдейський обряд прилучення підлітків до релігійної громади.

СВІТОВА ЛЕЛЬ ЕРОТИКА
РЕВЮ
№ 37

У ПОШУКАХ НАСОЛОДИ

Видання для дорослих

Засновник і видавець — фірма «ДЕРКУЛ»
(свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №849 від 22.07.94).
Журнал видається з квітня 1994 року.

Головний редактор Сергій Чирков.
Літературний редактор Валентина Митрофанова.
Макет Владислава Чиркова.

На 1-й стор. обкладинки — скульптура Лоренцо Бартоліні «Хлопчик-винороб». Близько 1815р.;

Підписано до друку 28.04.2000.
Замовлення №0—147
Ціна договірна.
Адреса редакції: 04119, Київ-119,
вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель-ревю".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — ВАТ «Книжкова друкарня наукової книги».
04107, Київ, вул. Багговутівська, 17—21.

 ІНДЕКС 74288

СВІТОВА ЕРОТИКА

Високий рівень літератури, доступна ціна — читайте серію «СВІТОВА ЕРОТИКА»!

Вийшли з друку:

АБСОЛЮТНАЯ ЭРЕКЦИЯ
Сборник эротической прозы писателей Англии, Германии, Китая, России, Украины.

У ПОШУКАХ НАСОЛОДИ
Збірка еротичних оповідань письменників Англії, Стародавнього Сходу, Росії, України та Франції.

Готуються до публікації:

ГРОНА ПРИСТРАСТІ
Повість та оповідання Анаїс Нін — неперевершеного майстра сучасної французької еротичної прози.

ЯК Я ПОЗБУЛАСЯ НЕВИННОСТІ
Перша шлюбна ніч очима провідних письменників світу.

З питань оптових замовлень звертайтеся за адресою:
04119, Київ, вул. Дегтярівська, 38—44,
редакція журналу «Лель».
Телефон/факс: (044) 211-02-68

Серія «Світова еротика» — лідер читацького інтересу. Не втрачайте свій шанс!

АНГЛІЯ ❤ ІЗРАЇЛЬ ❤ РОСІЯ ❤ ТУНІС ❤ УКРАЇНА ❤ ФРАНЦІЯ